

Навіть після смерті волинянин врятував 4 життя

Прикордонник переправив до Польщі 33 «ухилянтів» – і не сів за ґрати

Волинянка Анастасія поборолла всіх у Європі

№ 18 (16 967)

ВОЛИНЬ

Середа, 6 травня 2026 року

volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Нас читають із 1939 року!

■ Незагойна рана

У ніч після похорону Героя Ігоря Упорова на світ з'явилася його донечка

«Скоро мине дванадцять років, як загинув син, а біль втрати – той же, що й тоді, коли згасла свічка його життя»

28 червня 2014-го, під час бою поблизу села Макарове Станично-Луганського району, Ігор Упоров був поранений у живіт – осколок рикошетом влучив під бронезилет

Помер боєць від втрати крові у вертольоті, яким його транспортували до шпиталю. Ігор був у числі тих, хто віддав життя за Україну в перші місяці АТО. Він посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня

Історія невимовного болю – на с. 8

Після загибелі сина Тамару Упорову тримає на світі думка: «Я народила Героя!»

■ Люди і храми

А після служби отець Роман роздаровує прихожанкам... квіти!

В обійстях боголюбивих горохівчанок уже три роки поспіль розцвітають особливі квіти

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«Щоб жінку пошанувати – треба завжди їй квіти дарувати!»

Що це за традиція – читайте на с. 16

■ Незламні

«Я зиму почав любити, тому що в руки не мерзну»

Володимир Симанишин втратив обидві руки на війні – тепер малює і водить авто у Луцьку

Анна ГЛУЩУК, Богдан ШЕВЧУК, «Суспільне Луцьк»

Ветеран війни Володимир Симанишин має п'ять протезів рук: біонічні, механічні і насадка-гак.

У липні 2023 року на передовій захисник із Тернопільщини втратив обидві кисті. Зараз водить авто, працює з ноутбуком, малює картини, вступив на навчання до Волинської православної академії.

Володимир втратив обидві руки від удару російського FPV-дрона.

Як розповів «Суспільному», житиме у Луцьку – тут отримав квартиру.

Розповідь про незламного – на с. 12

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ПРО ВАКАНТНІ ПОСАДИ ЛІКАРІВ!

КНП "Ратнівська ЦРЛ" запрошує на постійну роботу лікарів за спеціальностями:

Лікар-анестезіолог – 2 посади;
Лікар-педіатр – 2 посади;
Лікар-невропатолог – 2 посади.

Повідомляємо, що до постанови від 16 липня 2025р. № 900 лікарня належить до медичних закладів сільської місцевості.

Відповідно: при працевлаштуванні в наш заклад держава платить підйомні у розмірі 200 тисяч гривень молодим спеціалістам. Додатково до укладеного договору про відпрацювання і наш заклад виплачує підйомні в сумі 200 тисяч гривень. Тобто, молодий фахівець отримає разом 400 тисяч гривень. Варто звернути увагу, що ми виплачуємо 200 тисяч гривень усім лікарям які працевлаштовуються на роботу не залежно від віку.

Окремо інформуємо, що КНП "Ратнівська ЦРЛ" забезпечена усім необхідним сучасним медичним обладнанням для повноцінної роботи в закладі та професійного розвитку.

Спочатку гарантуємо доплату за оренду житла. В перспективі будівництво двохповерхових таунхаусів для лікарів.

Довідки за телефоном: (380)965187190, електронна адреса: ratnecrl@gmail.com.

Пулс тижня

У Луцьку водій буса наїхав на поліцейського

Порушника зупиняли зі стріляниною

Катерина ЗАГАЙКО

Подія трапилася вранці 5 травня. Як інформує поліція Волинської області, водій Mercedes-Benz Sprinter порушив правила дорожнього руху і не виконав законну вимогу про зупинку, яку подав наряд групи реагування патрульної поліції.

Керманіч продовжив рух, а поліцейські – переслідування транспортного засобу.

Чоловік неодноразово порушував ПДР, наражав на небезпеку інших учасників дорожнього руху, не зупинявся на законну вимогу.

Для зупинки залучили наряд патрульної поліції.

Однак водій ігнорував вимоги, рухався на швидкості далі та в момент руху скоїв наїзд на інспектора патрульної поліції. Тим часом, його напарник здійснив кілька пострілів по транспортному засобу, пробивши колесо.

У подальшому, під час переслідування, поліцейський ГРПП застосував по автомобілю табельну вогнепальну зброю, в порядку ст. 46 ЗУ «Про Національну поліцію».

На вулиці Теремнівській у Луцьку водія затримали. Це 54-річний мешканець Камінь-Каширського району.

Слідчі, за процесуального керівництва прокуратури, оголосять йому про підозру за ст. 348 КК України – замах на вбивство поліцейського, у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків карається позбавленням волі від 9 до 15 років або довічне. ■

У якій компанії на Волині трудиться найбільше людей

У цьому році лідер змінився

Раїса ІВАНЮК

Якщо у 2025-му найбільшим роботодавцем у Волинській області була компанія «Кромберг Енд Шуберт Україна Лу», то в цьому – WOG (ТОВ «Петрол Контракт»), що належить до групи «Контініум». WOG має 5 490 співробітників і показала рекордне зростання штату майже у 1,7 раза. У компанії пояснили, що минулого року в них відбулася консолідація юридичних осіб. Тож зростання штату пов'язано радше з організаційними моментами, аніж реальним збільшенням кількості робочих місць.

До речі, у сусідній Львівській області найбільшим роботодавцем є ОККО-Драйв із 6 579 працівниками. За рік співробітників поменшало на 2%. ■

Упродовж тижня у Волинській обласній клінічній лікарні працювала команда канадських лікарів. Разом з українськими медиками вони провели 40 надскладних операцій для поранених військовослужбовців і цивільних, які постраждали внаслідок війни (нейрохірургічні втручання, реконструкція обличчя та операції на кистях рук тощо).

ФОТО: VOLYN.COM.UA

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів.

Приєднуйтеся!
Тел: 066 133 86 88.

Високий гість

ФОТО ІЗ ФЕЙСБУК-СТОРИНКИ ЛАРИСИ НОВОСАД

Посолка відвідала кав'ярню «Старе місто», створену двома мамами сонячних дітей – Оленою Мельник та Ларисою Новосад – із тим, щоб тут могли працювати такі ж діти, як їхні сини.

Тут кава подається з обіймами – переконалася... Посолка Євросоюзу

«Давно не відчувала себе так глибоко зворушеною», – скаже Катаріна Матернова про відвідування кав'ярні «Старе місто» в Луцьку

Катерина ЗУБЧУК

В останній день квітня на Волині перебувала з робочим візитом Посол Європейського Союзу в Україні Катаріна Матернова.

Разом із секретарем Луцької міської ради Катериною Шкльодою та представниками обласної влади свій день вона розпочала з хвилини мовчання на Театральному майдані та вшанування пам'яті загиблих Героїв біля фотостенду «Герої Небесної Сотні – Загинули за Єдність України». Пані Катаріна відвідала Центр підтримки сім'ї, який був профінансований організацією UNICEF, а зараз функціонує за кошти Луцької

Один із таких моментів, який не міг не розчулити високу гостю – Катаріну Матернову.

діла в офіційну програму перебування Катаріни Матернової. Йдеться про те, що Посолка відвідала кав'ярню «Старе місто», створену свого часу двома мамами сонячних дітей – Оленою Мельник та Ларисою Новосад з тим, щоб тут могли працювати діти з синдромом Дауна.

війни згуртувала навколо себе справжню армію волонтерів з Луцька та сусідніх громад, котрі допомагають нашим захисникам).

– Ось тоді, – розповіла пані Лариса, – я й запросила Посолку, аби вона відвідала нашу незвичайну кав'ярню «Старе місто». Також ми раді були презентувати наш новий проект, який реалізуємо за підтримки Європейського Союзу «Громада для кожного: надання послуг денного догляду та соціальної реабілітації особам з інвалідністю внаслідок інтелектуальних порушень».

У день перебування Катаріни Матернової в Луцьку, за словами пані Лариси, готувалися до зустрічі з хвилюванням. Думали, чи ж прийде вона до них, бо ж програма Посолки була дуже насиченою.

– Тим приємніше, що зустріч відбулася, – розповіла Лариса Новосад. – Наша гостя зацікавилася соціальним підприємством та досвідом залучення до роботи молоді з синдромом Дауна. Наша кав'ярня «Старе місто» – є нашим найуспішнішим

проектом, який функціонує в Луцьку вже 6 років. Кав'ярня стала родзинкою нашого міста, яка виконує свою соціальну місію і яка потихеньку пише історію Луцька. Наш інклюзивний театр навіть поставив виставу, де розповів про легенди нашого міста, про замок Любарта, про з'їзд монархів і про історичну площу, де колись вирувало життя древнього Луцька, а тепер на цій площі – Ринок – є місце... сонячної любові та благодійництва. Кав'ярня-кондитерія «Старе місто» – це єдине місце в Луцьку, де в дерев'яному темному підземеллі живе сонце. Тут кава подається з обіймами! Тут здійснюються мрії і народжуються великі творчі родини. Сонячні діти привітали гостей патріотичним флешмобом, який не залишив нікого байдужим.

Крім того, було презентовано новий проект, який реалізуємо за підтримки Європейського Союзу «Громада для кожного: надання послуг денного догляду та соціальної реабілітації особам з інвалідністю внаслідок інтелектуальних порушень» в межах субгранту ініціативи EU4CSOs Empower UA, яку впроваджує БО «Мережа 100 відсотків життя Рівне», який триватиме рік. Ми вдячні пані Катаріні Матерновій за візит та за щире зацікавлення і слова підтримки, які відчули під час цієї зустрічі.

А ось як тепло відгукнулася про своє перебування в кав'ярні «Старе місто» Катаріна Матернова на своїй фейсбук-сторінці:

– Я не могла зупинити свої сльози. Давно не відчувала себе так глибоко зворушеною. Давно не отримувала стільки любові і стільки обіймів, як у кав'ярні Stares misto в Луцьку. ■

Кав'ярня стала родзинкою нашого міста, яка виконує свою соціальну місію і яка потихеньку пише історію Луцька.

міської територіальної громади.

Посолка Європейського Союзу в Україні Катаріна Матернова побувала і в Літературно-меморіальному музеї-садибі Лесі Українки в Колодяжному, що на Ковельщині. Під час перебування у родинному домі Косачів вона вшанувала пам'ять поетеси, прочитавши українською мовою знакові рядки з її творчості: «Хто вам сказав, що я слабка, що я корюся долі? Хіба тремтить моя рука чи пісня й думка кволі?»

Була цього дня й ще одна зустріч, яка, по суті, не вхо-

У цієї зустрічі – своя передісторія. Цьогорічної весни, 21 квітня, Посолка Європейського Союзу в Україні Катаріна Матернова організувала в Києві неформальний сніданок «Жінки за сильнішу Україну», щоб відзначити роль і внесок жінок у захист та відновлення України. Серед 25 лідерок-ветеранок, волонтерок, правозахисниць, мисткинь і громадських активісток була і Лариса Новосад (вона знала тепер ще і як невтомна громадська активістка, котра з першого року повномасштабної російсько-української

У Володимирі з'явився ще один простір громадської активності для підтримки ветеранів, військовослужбовців та членів їхніх родин. Йдеться про відкриття офісу громадської організації «Захист Держави», яким керує Марина Чумак.

Обсяг виробництва сільськогосподарської продукції на Волині в січні-березні 2026 року порівняно із січнем-березнем 2025 року збільшився на 6,4%. При цьому якщо в агропідприємствах індекс становив 117,4%, то в господарствах населення – 81,4%

На Волині розпочалося будівництво грандіозного вітропарку, який включатиме понад 32 потужні турбіни. Об'єкт має стати ключовим елементом стабільності енергосистеми регіону. Для потреб майбутньої станції було прокладено понад 30 кілометрів нових сучасних доріг безпосередньо через польові масиви.

У Луцьку планують вибрати понад 100 аварійних дерев на територіях природно-заповідного фонду. Видалять дерева на території: орнітологічного заказника «Пташиний гай»; ботанічної пам'ятки природи «Дубовий гай»; ботанічної пам'ятки природи «Меморіал»; гідрологічної пам'ятки «Теремнівські ставки».

Євген Жуков, який пішов із посади голови патрульної поліції після теракту у Києві, став радником голови Нацполіції. Обов'язки начальника Департаменту патрульної поліції тимчасово покладені на заступника Жукова, генерала Олександра Фацевича – Почесного громадянина Луцька і екс-командира спецпідрозділу «Світазь».

У межах гуманітарної допомоги німецьке місто Ерцгаузен передало Іванівській громаді автомобіль Volkswagen для потреб місцевого ЖКГ. Отримана техніка перебуває у хорошому технічному стані, має мінімальний пробіг.

Політична кухня

«Міндігейт 2.0». Навіщо Зеленському потрібен Умеров?

Проміжні підсумки скандалу з ВИТОКОМ НОВИХ «ПЛІВОК Міндіча»

Звільнення Рустема Умерова, схоже, тепер вже є лише питанням часу. І воно різко ослабить президента. Якщо хочете, це помістить його в певну пустоту, де поряд нема людини, на яку він може опиратися

Вадим ДЕНИСЕНКО, керівник аналітичного центру «Ділова столиця», колишній народний депутат, блогер

Політологи кажуть, що втрата Умерова стане серйозним викликом для Зеленського.

ряд вагомих з електоральної точки зору бульбашок, які тримаються на ненависті до...

навколо виробника далекобійних дронів та ракет.

Варто звернути увагу на ще один надважливий момент: суспільство стоїть на

від цього балансу і наслідків його змін.

Є ще один суто технологічний момент. Наш ухил у Телеграм, як ключовий інформаційний ресурс країни, в принципі, різко ускладнює створення позитивної повістки дня. Телеграм в своїй суті – мережа, яка слабо настроєна на створення довготривалого позитиву. А в наших умовах це майже нереалістично. Тому, шановні політтехнологи, якщо ви надумаете створювати позитивну картину світу, не лігуйте будувати екосистеми, де Телеграм – лише елемент для розгону сигналу.

« За своїм психотипом Володимир Зеленський потребує біля себе «менеджера-консільєрі», який організовує процеси, запущені творчою натурою президента. »

Простіше кажучи, у нас є величезна проблема з позитивним порядком дня всередині країни. Позитивний – це не про рожевих поні і тим більше не про «є-бачок». Це складний багаторівневий діалог про те, як нам виходити з нинішньої політичної, соціальної, економічної, корупційної та демографічної задниці. «Міндігейт», чи точніше його обговорення, на жаль, не породжує таку дискусію.

Повторюся: ідеологи бульбашок працюють на пониження рейтингів супротивників і консолідації свого електорату навколо ворога, але без створення власної позитивної картини майбутнього. На жаль, наша дискусія звелася до того, хто злив плівки (НАБУ чи адвокати) та до контрпродуктивного (виражуся м'яко) скандалу

роздоріжжі між страхом порушити поганий, але умовно безпечний статус-кво та бажанням покарати корупціонерів. Оцінка дій ворогуючих сторін буде залежати саме

НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Марина ДАНИЛЮК-ЯРМОЛАЄВА, журналістка, головна редакторка сайту espreso.tv, блогерка

Більшість цих ермаків, міндічів та цукерманів ровесники умовного Бекхема. Їм трохи за 50 усім. Так-от: днями Бекхему було 51, і він показав, що таке жити своє краще життя, коли у тебе чесно зароблені сотні мільйонів доларів, діти, сім'я і слава. У своїй інсті він то величезну цибулю з

власного городу показує, то мед із пасіки качає, то курей розводить. І нічого – копаня в гної не заважає Девіду стати амбасадором дорогої лінійки Boss. Впевнена, що наші схематозники потім аж біжать купувати ті самі чорні труси, які рекламує ексфутболіст. І от його гламурна дружина Вікторія Бекхем на свято подарувала йому п'ять красивих курочок. Справді незвичний і романтичний презент, який демонструє повагу до хоббі коханого.

Думаю, в менталітеті Міндіча та Вови з Андреем «ета лохі какіє-то».

Останнім часом у росії радикально посирили заходи безпеки для путіна, остерігаючись замаху на нього. За даними розвідки однієї з європейських країн, кремлівський карлик боїться, що російські еліти ліквідують його дроном. Він боїться замаху та перевороту, а між його силовіками наростає конфлікт.

У москві український безпілотник влучив у багатоповерхівку за 6 кілометрів від кремля, проте ніхто не постраждав. За словами радника міністра оборони України Сергія «Флеша» Бескредестнова, українські військові стикаються зі значними труднощами під час застосування безпілотників у районі російської столиці через щільну ППО та засоби РЕБ, однак розробляють нові технологічні рішення для подолання цих перешкод. Так що, путіне, тремти!

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Анатолій МЕЛЬНИЧУК – боєць із села Боратин Луцького району;

Микола ГУНДЕРИЧ – боєць із міста Горохова;

Володимир КОЖЕВНИКОВ – боєць із села Борочиче, що на Горохівщині;

Віктор ГОШКО – боєць із селища Іванічі;

Олександр КАЛЕНЮК – боєць із міста Ківерці;

Микола РИДЧУК – боєць із села Велика Глуша, що на Любешівщині (уродженець села

Погулянка);

Микола КОБРИН – боєць із села Галузія, що на Маневиччині;

Андрій ЮЩИК – боєць із міста Луцька;

Петро ГАЙДАЙ – боєць із села Одереди Луцького району;

Віктор КИЦУН – боєць родом із села Кияж, що на Рожиченщині (проживав у селищі Рокіні Луцького району);

Валерій АНТОНЮК – боєць із міста Ковеля;

Олександр МА-

ЗЕІН – боєць із села Городище Ковельського району;

Іван ВАСИЛЮК – боєць із міста Горохова;

Володимир МОРОЗ – боєць із селища Люблинець Ковельського району;

Андрій ВАСЮРА – боєць із міста Луцька;

Андрій СИДОРУК – боєць із селища Маневичі;

Володимир ЗАБРОДОЦЬКИЙ – боєць із міста Горохова;

Михайло УСІК – боєць із села Журавлине, що на Старовижівщині;

Володимир КАРПУК – боєць із міста Ковеля;

Євген КАЦ – боєць із села Краска, що на Ратнівщині;

Віталій МОСІЧУК – боєць із міста Луцька;

Олександр БАСЮК – боєць із села Велика Яблунька, що на Маневиччині;

Геннадій БІЛЕЦЬКИЙ – боєць із міста Ковеля;

Сергій НОСУЛІЧ – боєць із села Світязь, що на Шаччині;

Василь ЖУК – боєць із міста Нововолинська;

Віктор СВІРЖЕВСЬКИЙ – боєць із села Гута, що на Ратнівщині;

Віктор ЛЕНЬО – боєць родом із Дніпропетровщини (місцем його спочинку стане Алея Героїв на кладовищі Ковеля, де в останні роки проживає мати бійця);

Олександр КАСЯНЧУК – боєць із села Седлище, що на Любешівщині;

Андрій ВЕРЕС – боєць із міста Устилуг.

Погляд

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, ветеран війни з росією

Коли вірогідність дорівнює перетворенню «95 кварталу» в штурмовий батальйон...

Про «опг» (озброєне злочинне угруповання) «Династія»

Оприлюднені журналістом «Української правди» Михайлом Ткачем роздруковані розмов Тимура Міндіча – копії офіційних матеріалів обвинувачення, які пройшли всі необхідні експертизи і надані обвинуваченим для ознайомлення. Відтак, це – підтверджені розмови і підтверджені особи.

Стиль розмов 100% співпадає з поведінкою бандюків із 1990-х. «Смотряці», «общак», «кри-си», «панятія» (всі розмови велися тільки російською мовою, що ще раз свідчить про ставлення нинішньої влади до української. – Ред.)

Тільки це «опг» складається не з рекетирів та злодіїв у татуюванні, а з друзів президента і призначених ним посадових осіб. А грабують вони не окремих громадян, а всю країну.

10% або Шлагбаум на всіх державних грошових потоках.

Найгірше в цій історії те, що банда чітко усвідомлює: для них все закінчиться із закінченням війни. Тому вся енергія йде на освоєння небачених у мирний час коштів. Боротьба за виживання країни – не для них.

Тема близької Міндічу фірми «Фаер поінт» (Fire Point) потребує спокійного аналізу. Не можна з брудною водою корупції вилити підприємство, яке випускає дуже добрі дальнобійні дрони. Не можна і гальмувати їхню програму розробки ракет. Треба взяти це підприємство під фінансовий контроль і припинити наживу «опг» на військових замовленнях.

Кооператив «Династія» – верхівка айсберга «опг». Тут вони заливали бетон набагато краще, ніж на фортифікаціях. За краденими коштами на ці будинки для Вови, Андрія, Чернишова і Міндіча слід виведе на схеми всеукраїнського масштабу. Включно із «двушечкою на москву». Впевнений, далі буде.

Реакція Офісу незмінна – «Незнайка на Луні». Провладні медіа теж традиційно діють по двох напрямках: російська гра «а ви дакажете?» – і класичне звинувачення усіх, хто говорить про цю справу в підтримці російських інтересів.

Насправді у президента є два варіанти: мовчати – і тим самим визнати причетність до безкарності «опг» або вибачитися – і звільнити з посад усіх учасників «опг» та їхніх виконавців. Вірогідність останнього близька до вірогідності перетворення «95 кварталу» в штурмовий батальйон.

Розраховувати на реакцію Європи не варто. Вона давно все знає про українську корупцію, але зацікавлена в продовженні війни, щоб отримати час на власну перебудову системи безпеки.

Питання імпичменту висить у повітрі. Тому українське суспільство має самостійно визначитися, чи можна виграти війну з таким керівництвом і такими методами в такий час?

Достатньо просто поставити поряд дві фотографії – будинків «Династії» і живих скелетів наших бійців, які тримали позиції без харчів.

P.S. 29 квітня 2026 року видання «Українська правда» та журналіст-розслідувач Михайло Ткач оприлюднили частину так званих «плівок Міндіча» у справі «Мідас», де йдеться про будівництво елітних маєтків кооперативу «Династія» у селищі Козин на Київщині. На записах бізнесмен Тимур Міндіч обговорює будівельні роботи (електрику, басейни, лазні) та фінансові питання. **За даними джерел «УП», ці будинки можуть належати або призначатися для: Володимира Зеленського (у розмовах згадується як «Вова»), Андрія Єрмака (згадується як «Андрій»), Олексія Чернишова і самого Тимура Міндіча.** Ці записи є частиною масштабного розслідування корупційної справи «Мідас», яку ведуть НАБУ та САП. ■

Президент України Володимир Зеленський заявив (на фото), що Україна готова розпочати режим припинення вогню раніше, ніж це оголосила росія. За його словами, «тиша» може запрацювати вже з опівночі у ніч із 5 на 6 травня. Раніше рф в односторонньому порядку оголосила перемир'я на 8–9 травня.

Речник кремля Дмитро Песков заявив, що на промову путіна на параді 9 травня «чекає весь світ» і вона виправдає «сподівання». Сміх та й годі!

■ Прямая мова

«Скільки Маріуполів і Буч повинно ще статися, щоб українці зрозуміли, що мова – це важливо?»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Андрій КОВАЛЕНКО, керівник Центру протидії дезінформації РНБО України, про пропозицію путіна перемир'я на 9 травня:

«Тобто, путін переживає за парад на 9 травня, тому вирішив зробити вигляд, що готовий «припинити вогонь на добу» і це типу велика послуга? Це ж смішно, і взагалі не має нічого спільного із наближенням до завершення війни. Нехай просто завершить війну, припинить вогонь і все. Але ж, ні, він переживає за свою пропагандистську подію, бо не здатен гарантувати ніяку безпеку навіть у Москві. І це намагаються видати ще й за російську послугу. Війну припиняйте, убивці довбані!»

Володимир АР'ЄВ, народний депутат, про нову порцію «плівків Міндича», на яких друг Зеленського і співвласник «95 кварталу» Тимур Міндич (утік до Ізраїлю) роздає доручення... міністру оборони і Голові Національного банку:

«Це вже не просто корупція чи кумівство – це абсолютна інституційна катастрофа. Колишній міністр оборони і нинішній глава Нацбанку на побігеньках у особи з кримінальним лексиконом? Ого. Як мінімум, потрібно обох викликати на допит в тимчасову слідчу комісію і ставити питання про характер взаємовідносин з другом Зеленського. І ухвалювати кардинальні рішення по всіх фігурантах.»

Лариса ВОЛОШИНА, журналістка, вважає, що відповідальність за випадки виснаженості бійців на «нулі» лежить не лише на командирах, а й на тих, хто перешкоджає мобілізації, бо бійців нема ким замінити:

«Якщо раніше вихід (на «нуль»). – Ред.) був на тиждень, то зараз всі розраховують мінімум на три тижні. Уявіть собі групу, яка йде пішки добу і тягне на собі необхідне на три тижні боїв. Зазвичай перевага віддається БК, а не збільшеному запасу «мівини». Така реальність. Якщо щось трапляється, і тебе немає ким поміняти – ти застрягаєш ще на три тижні, а то і на три місяці. І не завжди дрони можуть до тебе дістатися, щоб скинути їжу, ліки, цигарки.

Хлопці тижнями сидять без необхідного, і вивести їх не можна, бо немає кого завести. Це проблема, яку може вирішити збільшення військових у частинах та частіші ротації безпосередньо на позиції. Тож я говорила, що проблема не тільки в «поганих командирах», а й у суспільстві, яке ігнорує життя тих, хто захищає наше спільне життя.»

Ігор ЛІКАРЧУК, педагог, про рівень знань, які дає сучасна школа:

«Хімію цього року для складання НМТ обрали лише 0,8% тих, хто його складатиме. Фізику – трішки більше. Тобто, уже в недалекому майбутньому матимемо жахливий дефіцит кадрів у життєво необхідних галузях господарського комплексу.

Але це очікувано. Із системи загальної середньої освіти упродовж останніх 10 років наполегливо забирали складні теми, матеріал, який легко не дається. Школи перетворили в центри дитиноугодництва та підготовки до «життя в мінливому світі». Школу раніше називали «храмом знань». Тепер її можна назвати шарварком, у якому є все, крім глибоких знань.»

ЧАРЛЬЗ III, король Великої Британії, виступив перед Конгресом США, отримав оплески, але не був почутий:

«Сила партнерства Великої Британії та США проявлялася після трагедії 11 вересня, у двох світових війнах, у холодній війні, в Афганістані та в моментах, які визначали нашу спільну безпеку. Сьогодні та сама непохитність необхідна для захисту України та її найсміливішого народу, щоб забезпечити справді справедливий та тривалий мир.»

Ростислав ПРОКОП'ЮК, керівник Українського інституту в Празі, про свої враження від українських біженців:

«Мене вражає тенденція – як масово українці привозять із собою в Чехію «руській мір» – російську мову. Ідуть у соціальні центри по допомогу як біженці від війни і говорять російською... Як працівникам цих центрів зрозуміти, кому вони виділяють допомогу – українцям чи росіянам? У Чехії загалом мало росіян, але російську мову на вулицях чути постійно. Зрозуміло, хто нею спілкується... Скільки Маріуполів і Буч повинно ще статися, щоб українці зрозуміли, що мова – це важливо?»

Віктор ТРЕГУБОВ, журналіст, військовослужбовець, вважає, що українці не повинні за замовчуванням схвалювати політику Ізраїлю:

«Хлопці й дівчата, а чого раптом?... У списку друзів України Ізраїль десь на рівні Словаччини Фіцо – ще не червона зона, але яскраво-помаранчева. Принципове невизнання Голодомору, вимоги до України переписувати власну історію (у тому числі виголошені в Раді під час міжнародного візиту), порушення дипломатичного етикету, допомога росії в розвитку програми БПЛА, «безсмертні марші», Нетаньяху з георгіївською стрічкою в Москві, свідоме затягування передачі Україні вже списаних американських Patriot, зрештою, історія з купівлею вкраденого зерна...»

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, вважає, що Україна має піти на компроміси у болючих питаннях із сусідами, щоб вступити в ЄС:

«Для вступу до ЄС Україні потрібне порозуміння з сусідами. Без цього жодна євроінтеграція неможлива – навіть якщо ми успішно закриємо всі переговорні глави. І тут справа не тільки в Угорщині. Болгарія роками блокує перемовини Північної Македонії – через історію, через ідентичність. Якщо Україна не знайде формулу дипломатії, яка дозволяє вирішувати такі складні двосторонні питання, на нашу євроінтеграцію чекає та сама доля.

Тільки на відміну від Північної Македонії ми тоді опинимося не у «сірій зоні». Ми опинимося у зоні впливу путіна.» ■

■ Світова політика

IDU FORUM 2026
ZAGREB, CROATIA

IDU FORUM 2026
ZAGREB, CROATIA

«**Путіну не потрібна наша земля, тому він повністю знищує українські міста на Донбасі. Путін хоче захопити всю Україну, а після цього, можливо, і всю Європу.**»

На думку Петра Порошенка, Захід має тиснути на російського диктатора з однією вимогою – повне припинення вогню.

«Якщо ми хочемо миру, нам потрібні зброя, ППО, ракети великої дальності»

Петро Порошенко в ефірі хорватського телеканалу N°1 «на пальцях» пояснив європейській аудиторії, як змусити путіна зупинитись

Ольга СОКОЛОВА

П'ятий президент України заявив, що насправді путін використовує переговори щодо мирної угоди для затягування війни. На думку Порошенка, Захід має тиснути на російського диктатора з однією вимогою – повне припинення вогню.

«Мирна угода з 20 чи 28 пунктів – це пастка путіна, його трюк. Путіну не потрібна наша земля, тому він повністю знищує українські міста на Донбасі. Путін хоче

захопити всю Україну, а після цього, можливо, і всю Європу. Ми маємо зруйнувати його сценарій, будучи сильними, – **пояснює Порошенко**. – Що Україні потрібно найбільше? Зброя. Якщо ми хочемо миру, нам потрібна ППО, щоб зупинити ракетні атаки та дрони. Ракети великої дальності. Щоб на кожну атаку на українські цивільні об'єкти була негайна відповідь українською атакою. Повітряні сили. Бо ми будемо битися і захищати все європейське небо».

«Санкції. Путін повинен платити високу ціну за свою агресію. У нього не повинно бути фінансової спроможності фінансувати війну, – **продовжує Порошенко**. – Я не розумію, коли Європа на вимогу Угорщини просить нас відновити

роботу нафтопроводу «Дружба», який постачає російську нафту. Чому Угорщина не може купувати нафту через Хорватію та через світовий ринок?».

Він також закликав до єдності – як всередині України, так і трансатлантичної та європейської єдності. «Ті, хто вважає допомогу Україні благодійністю, роблять велику помилку. Це не благодійність і не просто допомога – це інвестиція в континентальну безпеку. Україна, яка зараз має найсильніші та найбільші збройні сили на континенті, відіграє дуже важливу роль у захисті безпеки Хорватії, Німеччини, Франції чи навіть Португалії. І чим швидше кожен європеєць це зрозуміє, тим краще», – **наголосив Петро Порошенко**. ■

■ Політична кухня

Дожилися: Україною керує не уряд, а «ліві чуваки»

То президент знав, що коїли його «любі друзі»?

Країну знову трясє після оприлюднення журналістами «Української правди» чергової порції «плівків Міндича»

Ольга СОКОЛОВА

Тимур Міндич – це друг Володимира Зеленського та співвласник «Кварталу 95». Він виїхав з України в ніч на 10 листопада 2025 року. Це сталося за кілька годин до запланованих обшуків НАБУ у справі «Мідас» щодо корупції в «Енергоатомі».

У нових плівках чути, як людина із голосом схожим на голос Міндича, фактично дає розпорядження тодішньому міністру оборони України (нині – секретар РНБО) Рустему Умерову щодо виділення бюджетних коштів на фінансування компанії «Fire Point», а також вимагає «викликати Пишного» – голову Національного банку.

Ірина Герашенко, народний депутат від «Європейської Солідарності», з обуренням відреа-

гувала на оприлюднені розмови: «Люди, яких ніхто нікуди не обирав, які не декларуються і не займають жодних офіційних посад, в епоху Зеленського мають влади більше,

«**Імпотентний уряд, виявляється, не здатний сказати «Ні» не лише Банковій, але і лівим чувакам, єдине звання яких – особистий друг президента.**»

аніж державні інституції. Вони призначають послів і наглядові ради, розставляють своїх людей на державні монополії і грошовиті місця.

Імпотентний уряд, виявляється, не здатний сказати «Ні» не лише Банковій, але і лівим чувакам, єдине звання яких – особистий друг президента. Ці хлопці вирішують, як розподіляти державний бюджет, куди перенаправляти кошти західних партнерів, які країна отримує як кредити і які покоління українців віддаватимуть як борг. Вони рулять ВПК, визначаючи, кого кредитувати не з позиції ефективності, а особистою зацікавленістю».

Ірина Герашенко вважає, що це «мардерство та торгівля на крові». «Продовження має бути не серіалом у соцмережах, а доведеним до фіналу розслідуванням і реальними термінами, – **закликає вона**. – Але спочатку – політична відповідальність. Мають бути негайні відставки всіх, засвічених на плівках, всіх, ким керували ззовні і кого призначали не за професійними якостями, а щоб заносили відкати.» ■

До Волинського краєзнавчого музею завітав особливий гість – легендарний пілот-винишувач, Герой України та почесний громадянин Луцька **Вадим Ворошилов**, відомий усьому світові за позивним **«Кагауа»**. Вадим передав до фондів музею унікальні експонати, зокрема, його особистий бойовий комбінезон.

■ Хто б сумнівався...

Прикордонник із Володимира уникнув покарання за переправлення до Польщі 33 «ухилянтів»

Обвинувачений визнав свою вину та перерахував 150 тисяч гривень на потреби ЗСУ

Дарина ШЕВЧУК

Володимирський міський суд Волинської області виніс вирок прикордоннику Дмитру С. за незаконне переправлення чоловіків за кордон. Попри те, що обвинувачений сприяв виїзду щонайменше 33 військовозобов'язаних, замість позбавлення волі йому призначили іспитовий термін.

Як цитує zaxid.net рішення суду від 27 квітня, із жовтня по грудень 2023 року прикордонник під час служби в пункті пропуску «Устилуг – Зосин» систематично порушував правила контролю. Він не перевіряв документи чоловіків призовного віку, не з'ясував підстав для виїзду та дозволяв перетин кордону тим, кому це було заборонено.

За даними слідства, обвинувачений вносив неправдиві дані до інформаційної системи прикордонного контролю, чим фактично забезпечив незаконний виїзд 33 військовозобов'язаних до Польщі.

У суді Дмитро С. уклав із прокурором угоду про визнання своєї вини. Він також перерахував 150 тисяч гривень на потреби ЗСУ.

Суддя Тетяна Пустовойт

Черговий «страж» дозволяв перетин кордону тим, кому це було заборонено.

визнала прикордонника винним за ч. 2 ст. 332 (незаконне переправлення осіб через державний кордон) та ч. 3 ст. 419 (порушення правил несення прикордонної служби) КК України й призначила два роки позбавлення волі. Водночас замінила це покарання на два роки іспитового терміну. Вирок ще можна оскаржити в апеляційному суді.

Додамо, що співільники прикордонника, які також працювали в пункті пропуску «Устилуг – Зосин», отримали схожі вирoki. Так, обвинувачена Марія П. отримала іспитовий термін за сприяння незаконному виїзду щонайменше 189 військовозобов'язаних. Михайлу В. призначили два роки обмеження волі за сприяння виїз-

« Попри те, що обвинувачений сприяв виїзду щонайменше 33 військовозобов'язаних, замість позбавлення волі йому призначили іспитовий термін. »

ду 38 чоловіків.

Ці покарання нагадують закінчення відомої всім байки Леоніда Глібова «Щука» 1858 року:

«– Дозвольте і мені, панове, річ держать, – Тут обізвалася Лисиця. – Розбійницю таку не так судить годиться: Щоб більше жаху їй завдать і щоб усяк боявся так робити, – У річці вражу Щуку утопити! – Розумна річ! – всі зачали гукать.»

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

■ Про це говорять

У луцькому ліцеї № 15 працювали «липові вчителі»

Через незаконну схему посадовці навчального закладу розтратили понад 3 мільйони гривень

Дарина ШЕВЧУК

1 травня у ліцеї № 15 міста Луцька відбулися обшуки. За результатами слідчих дій директору ліцею, його заступнику та секретарю повідомили про підозру і призначили запобіжний захід у вигляді домашнього арешту.

За даними слідства, посадовці організували схему з оформленням на роботу чоловіків призовного віку,

що давало їм підстави для відстрочки від мобілізації. Насправді ж військовозобов'язані не працювали у ліцеї, а були зайняті в інших сферах.

псевдопрацівники перерахували безпосередньо на рахунки фігурантів.

Директору, заступнику та секретарю навчального закладу повідомили про

« Директора луцького ліцею № 15 Віктора Гребенюка відсторонили через фіктивне оформлення чоловіків учителями. »

Формально працювали нараховували зарплати й премії, частину яких вони передавали організаторам схеми. Загальна сума збитків перевищує 3 мільйони гривень із них майже 1 мільйон гривень

підозру за ч. 5 ст. 191 ККУ (привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем), що передбачає до 12 років позбавлення волі.

У зв'язку з цим директо-

ра луцького ліцею № 15 Олега Гребенюка відсторонили від виконання обов'язків після викриття схеми фіктивного працювання військовозобов'язаних і розтрати бюджетних коштів. Відповідне рішення ухвалили у зв'язку з проведенням слідчих дій.

«У зв'язку з проведенням слідчих дій директор відсторонений. Чи повернеться він до роботи – навряд чи», – повідомив директор департаменту освіти Луцької міської ради Віталій Бондар.

Наразі обов'язки керівника закладу виконує його заступник. Щодо інших фігурантів справи – кадрових рішень поки не ухвалювали.

Тим часом деякі керівники кількох навчальних закладів «сушать» голови, як приховати «липовість» вчителів. ■

■ У номер!

Директор підприємства «торгував» місцями в системі «Шлях»

Ціна втечі – 15 тисяч доларів

Наталка НЕКОЗ

Директора підприємства на Волині викрито в ор-

ганізації незаконного переправлення особи через державний кордон України із корисливих мотивів (ч.3 ст. 332 КК України).

Встановлено, що директор підприємства, яке здійснювало

міжнародні вантажні перевезення, за грошову винагороду у 15 000 доларів США пообіцяв внести відомості про військовозобов'язаного до інформаційної системи «Шлях» як про водія,

уможлививши в такий спосіб виїзд у Республіку Польща.

зрюваному запобіжний захід у вигляді цілодобового домаш-

« Прокурори оскаржують це рішення, наполягаючи на взятті підозрюваного під варту. »

Викрито директора підприємства 30 квітня 2026 року після одержання коштів від військовозобов'язаного.

Суд обрав подо-

нього арешту. Проте, як інформує Волинська обласна прокуратура, вона оскаржить це рішення, наполягаючи на взятті його під варту. ■

Погляд

Леся ВЛАШИНЕЦЬ,
редакторка відділу
інформації газети «Волинь»

Хто відбудуватиме Україну?

Війна триває. На її фронтах щодня гинуть наші захисники, мирне населення та щоденною реальністю залишається руйнування українських міст та сіл. Більше того, аналітики прогнозують: наразі надії на її швидке дипломатичне врегулювання тьмяніють значною мірою, бо США сконцентрували свою увагу на військових діях в Ірані й тим наче демонструють припинення своєї визначальної місії в українському питанні. Отож наразі почуваємося в умовах виснажливих бойових дій без чітких дат їх завершення

Водночас у публічному просторі дедалі гучніше лунають заяви про майбутню відбудову – її масштаби, ресурси і виконавців. Як на мене, багато з них звучать неоднозначно, а деякі – й парадоксально.

Так, в одному з інтерв'ю ТСН.ua президент Всеукраїнської асоціації компаній з міжнародного працевлаштування Василь Воскобойник описав ситуацію з демографією в Україні, «м'яко кажучи, дуже тривожною». За його словами, ще з 2000-х кількість населення щорічно скорочується на 250 – 300 тисяч людей. За масштабами – зникає ціле місто чи навіть обласний центр. За різними оцінками (переважно дані ООН та європейських статистичних служб) з початку повномасштабного вторгнення у 2022 році з України біженцями виїхали приблизно 6 – 8 мільйонів людей. Звісно, не всі вони бажать залишатися в чужих країнах у цьому статусі. Хочеться сподіватися, що більшість повернеться до святого – додому, родини, Батьківщини. І все ж, за прогнозами Інституту демографії та проблем якості життя НАН, населення України може зменшитися до 25,2 мільйона людей, отож на фоні москальської руйнації дефіцит кадрів усе ж залишатиметься серйозним, якщо йтиметься про фахівців розумової сфери та робочі руки.

«Українців замінять мігрантами: першими приїдуть африканці» – запов в очі цими днями заголовок публікації в офіційних ЗМІ, а в ній – наступна інформація: «В Україні розглядають можливість пом'якшення правил в'їзду та працевлаштування іноземців на тлі гострої нестачі працівників. Йдеться, зокрема, про перегляд підходів до громадян країн Африки, які зараз належать до категорії підвищеного міграційного ризику. Про це заявив керівник Офісу Президента Кирило Буданов під час зустрічі у CEO Club. За його словами, питання вже обговорювалося на міжвідомчому рівні, і за підсумками було доручено Міністерству закордонних справ та Службі безпеки підготувати пропозиції щодо зміни чинного переліку «ризикових» країн».

Звісно, до практики трудової міграції вдаються майже всі держави світу, та все ж важко уявити в Україні величезний прогнозований потік заробітчан з інших країн, покликаний замінити співвітчизників в сфері будівництва, туристичної індустрії чи сільського господарства. Чи ж не так?

Тим часом українці в цій схемі вирізняються всюди затребуваними працівниками. «Ви (українці) наче все вмієте, працюєте дуже швидко ще й зовсім невибагливі», – почула цими днями в Копенгагені від власниці одного зі столичних ресторанів. Ті слова видаються мені похвальними й водночас не дуже, якщо йдеться про неперебірливість у роботі. До слова, інтегруючись у Королівство Данія та в інші європейські суспільства, українські школярі дивують закордонних учителів своїми знаннями, талантами, а все більше молоді вступає до престижних вишів. У цьому є і радість, і тихий біль: радість – за дітей, які знаходять можливості й розкриваються, і смуток – від думки, що частина з них може не вернутися в Україну.

Соціологи не лукавлять: процес адаптації, скажімо, африканських чи азійських заробітчан, потребуватиме немалих ресурсів і далеко не всі вони зі своєю культурою, традиціями, звичаями зможуть стати частиною української спільноти. То хіба не доцільніше можновладцям думати про те, щоб повернути додому після війни рідних громадян? ■

Волинський перинатальний центр оприлюднив радісну статистику. У квітні тут світ побачили 140 козаків та 139 маленьких українців. Одразу 4 родини стали багатшими на двійнят.

■ Пульс тижня

Прикордонник з Волині отримав звання Героя України

Фото: president.gov.ua

«Я не герой, я солдат, який робив те, що мусив», – скромно каже Герой Олександр Оліфіренко.

Державну нагороду отримав уродженець Любомльської громади Олександр Оліфіренко з позивним «Кілер»

Катерина ЗАГАЙКО

30 квітня в Офісі Президента України відбулася церемонія вручення державних нагород до Дня прикордонника, під час якої звання Героя України присвоєно майстер-сержанту 3 прикордонного загону імені Героя України полковника Євгенія Пікуса Олександру Оліфіренку з Ковельського району.

Про це повідомили на сайті Президента України.

Майстер-сержант Олександр Оліфіренко (позивний «Кілер») – уродженець села Вишнів Любомльської громади, військовослужбовець Державної прикордонної служби України, який розпочав свій бойовий шлях у 2014 році.

За цей час він брав участь у боях у Мар'їнці, Пісках та Невельському, здобувши репутацію досвідченого та стійкого воїна. Понад 200 днів він беззмінно утримував оборону на ротно-опорному пункті «Колорадо».

Попри хімічне отруєння та численні осколкові поранення, військовий залишався на позиції до повного виконання бойового завдання та неодноразово відмовлявся від евакуації.

У липні 2025 року в районі Серебрянського лісництва він очолював розвідку та організацію нового рубежу оборони, працюючи в умовах напівоточення під постійним ворожим вогнем. «Олександр Оліфіренко торік на межі Донеччини та Луганщини попри поранення завів воїнів на позиції та спланував маршрути евакуації поранених. У липні, коли ворог у складі шести батальйонів наступав одночасно з трьох напрямків, Олександр Оліфіренко облаштував нові вогневі позиції та спостережні пункти. Він очолював групу прикордонників, організував вогневі засідки й вогневе прикриття підрозділів, знищив сімох окупантів та евакуював трьох важкопоранених побратимів. У серпні провів спецоперацію разом з екіпажами БПЛА щодо виведення 20 українських воїнів із тактичного оточення», – йдеться на сайті Президента України.

Сам Олександр Оліфіренко про свій шлях говорить коротко: «Я не герой, я солдат, який робив те, що мусив». ■

Вимагав 30 тисяч доларів за археологічну довідку

У Луцьку затримали посадовця міськради на хабарі

Наталка НЕКОЗ

Оперативники управління стратегічних розслідувань у Волинській області Нацполіції та слідчі Луцького районного управління поліції викрили корупційну схему в органах місцевої влади. За даними слідства, до її функціонування причетний заступник начальника відділу Луцької міськради. Він поставив на потік видачу довідок щодо відсутності на розроблюваних земельних ділянках охоронюваних об'єктів культурної та історичної спадщини.

Комерційні структури, які отримали спецдозволи на розробку піщаних кар'єрів, не мали змоги проводити будь-які роботи без цієї довідки. Щоб безперешкодно її отримати, підприємці мали сплатити 30 000 доларів хабаря.

Поліцейські затримали посадовця у порядку ст. 208 Кримінального процесуального кодексу одразу після отримання коштів на території його власного кафе. Йому загрожує до 12 років ув'язнення з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна. ■

■ Знай наших!

Фото: скріншот із youtube.com «Конференція «Від скринінгу до лікування»».

Центр інтегрованих соціальних послуг, комунальної установи Центр надання соціальних послуг Горохівської міської ради.

Надаються послуги: раннє втручання, денний догляд дітей з інвалідністю, інформування, консультування.

Пункт скринінгу в центральній Горохівській бібліотеці

На конференції горохівчани ділилися своїм досвідом і переймали напрацювання інших разом із мером міста Віктором Годиком.

У Києві на конференції з проблем охорони здоров'я... підспівували горохівчанам!

Минулого тижня в столиці відбулася дводенна Всеукраїнська конференція «Від скринінгу до лікування: розбудова інтегрованих систем охорони здоров'я на рівні громади», присвячена посиленню системи громадського здоров'я в Україні, з акцентом на безперервний шлях пацієнта від раннього виявлення хвороб до лікування. Організатором заходу є проєкт «Підтримка зусиль у протидії туберкульозу в Україні» від міжнародної організації PATH, який фінансується урядом США через USAID

Волинь на цьому форумі представила делегація з Горохівщини на чолі з лідером громади Віктором Годиком. Знаково, що серед 140 його учасників волиняни вирізнялися не лише досвідом, який вартує наслідування. Окрасою цього заходу стала концертна програма у зонанні інструментального ансамблю з Горохова «Миттєвості життя» з фінальною піснею «Волинь моя». Славень Поліського краю велелюдна аудиторія слухала та підспівувала стоячи!

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«ШІ – ЛИШЕ ПОМІЧНИК. ВІН НЕ ЗАМІНЯЄ ДОСВІДУ ТА ЛЮДНОСТІ!»

За словами пана Годика, з міжнародною некомерційною організацією PATH горохівчани співпрацюють з 2021 року. Вона – це потужний драйвер змін у медицині, що діє у сфері глобального здоров'я та займається впровадженням інновацій, щоб покращити доступ до медичних послуг, особливо в країнах із обмеженими ресурсами. У своєму виступі Віктор Леонідович найперше згадав вдячним словом координатора проєкту на Горохівщині Юрія Субботіна – професіонала, завдяки слову та ділу якого громада дієво долучилася до партнерства з проєктом, почала працювати в різних напрямках (не лише протидії туберкульозу). Наразі її актив зосередив увагу на впровадженні в населених пунктах скринінгу – простих, безпечних та доступних медичних обстежень, спрямованих на раннє виявлення захворювань у людей, які не мають симптомів.

Досвідом про наближення діагностики до людей у громаді через мобільний рентген і вкористання штучного інтелекту з учасниками кон-

роїв було виявлено 516 патологій зроблено 3076 рентген-обстежень. Кожен знімок на місці першим описує портативний рентген-апарат – прилад наразі рідкісний у провінційних містах України. Горохівчани отримали його від PATH, зарекомендувавши себе далекоглядними партнерами проєкту, однак остаточне слово залишається за людиною. У своєму виступі пані Ірина так і констатувала: ШІ – хороший помічник, однак знань, професіоналізму та людяності лікарів він не замінить.

«ПРИЙШОВ ЗА КНИГОЮ – ПРОЙШОВ ОБСТЕЖЕННЯ, ВИМІРЯВ ТИСК – І ВЗЯВ КНИГУ»

Загалом у рамках проєкту у Горохівській громаді вже створено 22 пункти скринінгу. Цікаво те, що облаштовані вони не лише в медзакладах громади, а й, скажімо, в реабілітаційному центрі «Сонце любові», ТзОВ «Еталон»,

Громадське здоров'я – це коли кожен щось робить задля нього на своєму місці. »

гуртожитку Горохівського коледжу ЛНУП ще й у будинках культури сіл Стрільче та Бистровиця. Перший облаштували в Горохівській центральній бібліотеці. Такому новаторству двома руками «за» була її директорка Ольга Єлісеєва, а завідувачка відділу обслуговування Надія

Бочковська і бібліотекар Наталія Дрозда навіть пройшли спеціальний курс навчання, тож уже, як професіонали, вимірюють тиск, рівень цукру, холестерину, вагу, визначають індекс маси тіла...

– Охочих – чимало, бо поряд – центр адміністративних послуг, де завжди людно. Оскільки наша громада ввійшла в Книгу рекордів України найбільш читабельною, то, звісно, в бібліотеці завжди є читачі. Працівниці бібліотек настільки добросовісно виконують новий обов'язок, що той, хто прийшов за книгою – проходить скринінг, а людина, яка прийшла обстежитися, бере на дозвілля книгу. У такій злагодженій роботі, до якої охоче долучаються керівники всіх галузей, ми вбачаємо тепер не лише охорону фізичного здоров'я, а й здоров'я ментального. Бо громадське здоров'я – це коли кожен щось робить задля нього на своєму місці, а лідер повинен усвідомлювати, що від нього багато залежить, та не забувати, що найперше він – людина, – ділиться Віктор Годик з поважним товариством фахівців із усієї України напрацюваннями та планами, вже закладеними в чотирьох цільових програмах.

Учасникам конференції та майже чотирьом тисячам присутніх у залі горохівській «Миттєвості життя» пісенно бажали миру, здоров'я, мудрості та багатоліття. Відомий український журналіст та ведучий форуму Тимур Мірошниченко відрекомендував цей інструментальний колектив як такий, що є голосом, щирістю, енергією громади, а публіка не стримала овацій, дізнавшись, що три роки тому ансамбль заступав її мер. Більше того, Віктор Годик навчився «з нуля» грати на саксофоні, щоб, як зізнався, й мовою музики при кожній нагоді дякувати землякам за їхню працю задля розвитку та славної історії Горохівщини. Очільник не таїв і своєї нової ідеї: стимулювати матеріально тих, хто популяризуватиме пункти скринінгу. Задля цього вже невдовзі його команда зробить відповідні критерії.

НАША ДОВІДКА:

Скринінг – це профілактичне медичне обстеження великих груп людей або груп ризику, у яких немає симптомів хвороби, з метою раннього виявлення захворювань (раку, інфекцій, генетичних вад плода). Це безпечні, швидкі тести, що допомагають почати лікування раніше, зменшуючи смертність та ускладнення. ■

ГРУП «МИТТЄВОСТІ ЖИТТЯ»
Разом – і в роботі, і в музиці!

Інструментальний ансамбль із Горохова «Миттєвості життя» пісенно бажав Україні та українцям миру і багатоліття.

■ На лінії вогню

«Уже будучи інвалідом війни другої групи, я знайшов дорогу і на цю війну»

Фото з архіву Андрія НАЗАРКЕВИЧА.

Андрій із бойовими побратимами, є серед них і волинці, на жаль, дехто вже загинув, захищаючи Україну.

захиснів ДАПу, і Андрія теж, нагородили державними нагородами України, третину – посмертно: така ціна стійкості.

Нащадкові родин бойків й лемків, яких розділяли після Другої світової війни радянська влада і польська, гнобили їхню ідентичність, стараючись розпилити в радянському народів, щоб забули все своє батьківське і дідівське. Андрієві Назаркевичу таке ставлення було не до вподоби. Пам'ятав спомини рідних, що брат діда Григорія Андрій воював в УПА за Україну, а баба Ганя весь час говорила, що «тепер їх вже не будуть нікуди переселяти і нікуди не поженуть». Але вже у найцивілізованішому 21-му столітті з'явилися садисти з півночі, які хотіли повернути стару імперію СРСР. Щоб цього не сталося, Андрій і сотні тисяч українців знову взяли за зброю, щоб захищати відвойоване, вільне, незалежне. У складі 80-ої окремої десантно-штурмової бригади він обороняв Донецький аеропорт – місце, що стало символом незламності українських військових. Там, серед бе-

тону, пилу і постійної загрози смерті, гартувався характер «Історика». Він був серед тих, хто тримався до останнього.

– Ми всі бачимо, що чинить рашист, що у 2022-му році увірвався на нашу землю – палить українські книжки, як нацисти у 1933 році, нищить храми ПЦУ і греко-католицькі, освіту переводить на свої вимоги і стандарти, русифікує українських дітей, – продовжує «Історик».

«Його позивний – «Історик» – звучав майже символічно. Бо саме він – людина, яка знала про війни з книжок, опинився в самому епіцентрі новітнього протистояння.»

Після тих подій його життя вже ніколи не було таким, як раніше. Війна залишила свій слід – не лише в пам'яті, а й на тілі. Андрій отримав поранення, які згодом стали підставою для встановлення інвалідності другої групи. Здавалося б, це мало б стати межею, після якої людина зупиняється і починає новий, мирний етап життя. Але для нього це була лише пауза, лише

недовгий перепочинок, щоб зібратися з думками, побудувати нову лінію життя, бо вже був одружений, підростали дві доньки.

...Березень 2022 року. Повномасштабне вторгнення. Країна знову потребує своїх захисників. Андрій іде до військомату. Там йому дякують – і відмовляють. Причина – попередні поранення, стан здоров'я, статус інваліда війни. Та ця історія – не про відмову, бо бачив, як біля військомату стояли черги добровольців, хлопці масово поверталися із за кордону, щоб обороняти країну.

– Я знайшов дорогу і на цю війну, – усміхається Захисник. – Був направлений в артилерію, але просився до піхоти, і – вдалося. У 24-ій бригаді був призначений командиром піхотного взводу.

Як саме йому це вдалося – він не любить розповідати. Каже коротко: «Правдами і неправдами». Але факт залишається фактом – він повернувся. І не просто повернувся, а став командиром. Його війна тривала далі – вже на новому етапі, з новими викликами. Він воював на найгрізніших напрямках, там, де було найважче.

Скажу відразу, що солдатам під його командуванням поталанило – у Андрія вже був колосальний бойовий досвід, здобутий в АТО. У нього був і залишається

і йому казали бути кулеметником, а новобранець відповідає, що тільки знає автомат. Вимога Андрія Назаркевича була жорстка – кожен повинен знати все штатне озброєння підрозділу. У підрозділі його знали як командира, який іде зі своїми людьми і готовий розділити їхню долю.

Його бойовий шлях на Донеччині, у Південному, у Торецьку, у Часовому Яру, коли треба було вже не вчитися, а вміти воювати у приміщеннях, поруйнованих багатоповерхових будівлях, не обійшовся без нових втрат і випробувань. Три отримані поранення – останнє й стало вирішальним. У 2025 році Андрія демобілізували. Війна знову нагадала про свою ціну.

– Звідки у тебе така сила волі, спрага до життя, живучість? – запитує.

– Здобутий бойовий досвід рятував, знання тактичної медицини, воля Божої Матері, а головне – зціпити зуби і йти через неможливо, – відповідає.

Сьогодні він уже не на передовій. Але його історія – поруч із нами. Андрій щиро радить, аби ті, хто в тилу, не були такими наївними – є чим неможливістю, нема бажання, але вчиться стріляти, опануйте поведінку зі зброєю, особливо оволодівайте навиками тактичної медицини.

Історія про Андрія Назаркевича – це історія людини, яка двічі поверталася у війну, коли мала повне право залишитися в тилу. Людини, яка не шукала слави, але стала прикладом. Людини, яка знала історію – і стала її частиною.

Історик за освітою (й «Історик» за позивним) впевнений: перемога тільки буде за нами. Потрібно бути ще більш дружнішими, міцно триматися. Ресурси у ворога також вичерпуються: Афганістан підірвав СРСР, ця війна підірве Росію.

У час, коли країна продовжує боротьбу, такі історії мають особливу вагу. Бо вони – не лише про героїзм. Вони про вибір. І про відповідальність. ■

У підрозділі Андрія Назаркевича знали як командира, який іде зі своїми людьми і готовий розділити їхню долю.

Свій позивний «Історик» Андрій Назаркевич отримав ще в АТО у 2014-му. Зберігся він за ним і у повномасштабній війні. І це відчувається у його мові під час нашої з ним бесіди, аналізі тих подій і фактів, які він пережив на двох війнах за 12 років

Ігор ЛІСОВИЙ

Нововолинець Андрій Назаркевич не планував ставати героєм газетних шпальт. Його шлях мав бути іншим – тихим, академічним, сповненим архівів, дат і подій минулого, або на уроках у ліцеях. Він закінчив історичний факультет Волинського національного університету імені Лесі Українки, обравши професію, що вчить пам'ятати. Але доля розпорядилася інакше: йому довелося не лише вивчати історію – а й писати її власними руками.

Коли у 2014 році Україну накрила хвиля війни, Андрій, як і тисячі інших, не залишився осторонь. Його позивний – «Історик» –

звучав майже символічно. Бо саме він – людина, яка знала про війни з книжок, опинився в самому епіцентрі новітнього протистояння.

– У лавах 80-ої десантно-штурмової бригади разом із побратимами я виходив із Донецького аеропорту, – після шістнадцяти днів його кругової оборони, – розповідає Андрій. – Втрачали хлопців, загинув Любомир з Миколаєва, що на Львівщині, боляче було до глибини душі, коли поліг лікар Ігор, який нас там «латав» – і мене також рятував. Йому присвоєно посмертно звання Героя України.

За стійкість багатьох

РЕКЛАМА

ПРОДАМ

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формаки, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки,

цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом

та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ
ЗА ЛІТНИМИ
ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ,
МЕДСЕСТРУ ТА
ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

ПРОДАЄМО ПТИЦЮ ТА КОМБІКОРМ

Продаємо птицю: бройлер добовий та підрощений, добову м'ясояечку, каченята породи "Мурлард", "Благоварка", "Башкірка"; гусенята породи "Легард Датський", індички "Біг-6". Кури-несучки дорослі та підросли.

Комбікорм для всіх видів птиці та тварин. Діє безкоштовна доставка.

Тел.: 050 488 77 71, 067 634 83 34 (Наташа); 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Люда); 067 119 53 13 (Віка); 075 408 77 71 (Ірина); 096 832 20 58, 099 627 88 55 (Світлана).

ПП БУРМАКА Н.П.

9, 16, 23 травня.

ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗВ від 22.04.10

■ У номер!

Для браконьєрів рибка виявиться «золотою»

Цими днями на Волині виявлено грубі порушення Правил рибальства із нанесеною шкодою рибному господарству на суму понад 470 тисяч гривень

Наталка НЕКОЗ

Як інформує Волинський рибоохоронний патруль, 4 травня на рибогосподарському водному об'єкті озера Дольське у селі Дольськ Камінь-Каширського району виявлено двох громадян, які здійснювали вилов риби двома риболовецькими сітками з гумового човна. Кількість улову складала: 9 екземплярів карася сріблястого та 2 плітки, загальною вагою 2,2 кг. Збитки рибним запасам України становлять 17 357 гривень.

Цього ж дня на рибогосподарському водному об'єкті, на території

природно-заповідного фонду – водосховищі «Турське», Заболотівської ТГ Ковельського району, виявлено громадянина, який здійснював лов забороненими знаряддями (1-стіка), у яких були водні біоресурси: лящ – 2 екз., карась сріблястий – 26 екз., загальною вагою 9,9 кг. Вартість нанесеної шкоди становить 41 277 гривень.

На місця подій було викликано слідчо-оперативну групу. По даному факту працівниками поліції вирішується питання про внесення відомості до ЄРДР за ч. 1 ст. 249 Кримінального Кодексу України. ■

Незагойна рана

У ніч після похорону Героя Ігоря Упорова на світ з'явилася його донечка

Життя Ігоря Упорова обірвалося 28 червня 2014 року.

Закінчення. Початок – на с. 1
Катерина ЗУБЧУК
«ІГОР БУВ ВОІНОМ, ХОЧ І ВИВЧИВСЯ НА КУХАРА»
Свого часу публікації на сторінках газети «Волинь» не раз привертала увагу до зворушливої історії Надії Упорової з міста Володимира – дружини загиблого атовця Ігоря Упорова. Нагадаємо, за день до пологів жінка дізналася, що її чоловіка нема, а у день його похорону на світ з'явилася молодша донька подружжя, котру назвали Віолеттою, – як хотів тато. Тож ішлося у «Волині» й про те, як держава, влада Володимира та просто добрі люди-волонтери допомагали вдові, котра залишилася з двома маленькими дітьми на руках. Зокрема, подбали, щоб житло належне мала сім'я, щоб доньки, які підросли, і з роками відчували пам'ять про їхнього тата – захисника України...

На фото – Тамара Упорова й Ігор у день присяги. Юним строковиком присягнувся юнак на вірність українському народові, й був вірний цьому до останнього подиху.

чула, що хтось із земляків загинув. Працювала в Луцьку – в мережі закладів «Дядя Піца». Мене всі підтримували, заспокоювали: «Все буде добре!» А я нутром чула, що може статися біда. Жінка, яку попросила коліть з допомогою карт заглянути в моє майбутнє й майбутнє моїх дітей, – правду сказала, що буде в сина далека дорога, якої треба боятися, бо він з неї не повернеться.

Коли Ігор був на Донеччині, то якимсь у телефонній розмові з ним Тамара Пулатівна зрозуміла, як не просто там. Ми всі пам'ятаємо, що були випадки, коли наших хлопців трюїли продуктами. Військовослужбовцям командування забороняло брати їх у виглядом гуманітарної допомоги, тож все мало проходити санітарно-медичний контроль. Харчів не було – їх не привозили, а хлопці їсти хотілися! Мама атовця Ігоря Упорова згадує: – Не забувай той трагічний день, коли під Волонавохом на Донеччині загинуво вісімнадцять воїнів – бійців 51-ї бригади, в якій і син служив. То були перші, такі важкі втрати в цій неоголошеній російсько-українській війні. Я не могла слухати «Пливе кача», бо серце розривалося. Я тоді не жила, а існувала. Це ж моя дитина – там, звідки вертаються в домовинах!

«Жінка, яку попросила коліть з допомогою карт заглянути в моє майбутнє й майбутнє моїх дітей, – правду сказала, що буде в сина далека дорога, якої треба боятися, бо він з неї не повернеться.»

У неділю Тамара Пулатівна вернулася до Луцька. Все, як пригадує, ніби й добре, та на душі – нехороше передчуття. Вирішила зателефонувати невістці: – Дзвоню, а вона збиває виклик. Раз, другий. І я вже не за сина переживаю, який на війні, а за Надійку, яка виношує дитину: «Чи ж не сталося щось непередбачуване з нею?» Й Ігоря набирала – не пригадую вже, чи то він не відповів, чи був поза зоною. Зателефонувала Надійчиній тьоті. Перший раз вона сказала, що на базарі... А за другим разом почула від неї: «Ігоря нема». Потім з'ясується, що Надя збила виклик, бо сама не могла сказати мені про загибель Ігоря. Тож повідомила про це першій своїй дочці, Мирославі, яка живе в Німеччині. І коли я подзвонила доці, то почула: «Мам, ти вже знаєш?».

Згодом Тамара Пулатівна дізнається, як все було. Виявляється в суботу, 28 червня, коли вона була на дачі в подруги, а її все не відпускало тривожне передчуття, побратим Ігоря і ще хтось з вояків поїхали по воду, й тоді на них напали орки. Ігорю подзвонили, щоб прийшов на підмогу.

«І ТЕПЕР ІНША ДУМКА ТРИМАЄ МЕНЕ НА ЦЬОМУ СВІТІ: «Я НАРОДИЛА СВІТА»»
Коли друзі забирали Надію із роддому, був саме 9-й день після загибелі Ігоря. Незабутній для Тамари Пулатівни день: – Я приїхала до Володимира. Ми зі свахою були в церкві. А вернувшись, посідали біля хати й плакали. Бачимо – їде машина, прикрашена кольорками, стрічками, – це наша маленька принцеса приїхала – сум пішов із хати назавжди! Надійка плакала вночі, щоб діти не бачили. І я вдома погубила, а, приїхавши до синов'ї сім'ї, при онучках завжди старалася бути на позитивних емоціях – з маленькою Віолеттою нянчилася, із старшою Юлею ми грали в учительку і ученицю. Не показувала того болю, що був на душі: «Це ж їхній тато не бачить своїх донечок, не знатимуть вони батьківської турботи!» Мене чекала й невістка, щоб виговоритися. Надійка – то моя дитина. Був період, коли ми віддалилися одна від одної. Але це минулося. Я і дружина сина, його діти – це те, що вже не можна розірвати, розлучити. Я – за те, щоб Надійка, така ще молода жінка, влаштувала своє особисте життя.

Тамара Пулатівна – нинішньої весни з невісткою й онучками.

латівна дізнається, як все було. Виявляється в суботу, 28 червня, коли вона була на дачі в подруги, а її все не відпускало тривожне передчуття, побратим Ігоря і ще хтось з вояків поїхали по воду, й тоді на них напали орки. Ігорю подзвонили, щоб прийшов на підмогу.

«І ТЕПЕР ІНША ДУМКА ТРИМАЄ МЕНЕ НА ЦЬОМУ СВІТІ: «Я НАРОДИЛА СВІТА»»
Коли друзі забирали Надію із роддому, був саме 9-й день після загибелі Ігоря. Незабутній для Тамари Пулатівни день: – Я приїхала до Володимира. Ми зі свахою були в церкві. А вернувшись, посідали біля хати й плакали. Бачимо – їде машина, прикрашена кольорками, стрічками, – це наша маленька принцеса приїхала – сум пішов із хати назавжди! Надійка плакала вночі, щоб діти не бачили. І я вдома погубила, а, приїхавши до синов'ї сім'ї, при онучках завжди старалася бути на позитивних емоціях – з маленькою Віолеттою нянчилася, із старшою Юлею ми грали в учительку і ученицю. Не показувала того болю, що був на душі: «Це ж їхній тато не бачить своїх донечок, не знатимуть вони батьківської турботи!» Мене чекала й невістка, щоб виговоритися. Надійка – то моя дитина. Був період, коли ми віддалилися одна від одної. Але це минулося. Я і дружина сина, його діти – це те, що вже не можна розірвати, розлучити. Я – за те, щоб Надійка, така ще молода жінка, влаштувала своє особисте життя.

Мова заходить про те, чи Тамара Пулатівна, яка свого часу, коли ставало дуже важко на душі, «йшла «на карти» до провидиці, звертається тепер до психологів (їхні послуги в час великої війни набули популярності, що зумовлено високим рівнем стресу, тривоги, потребою в підтримці). – Аякже, – говорить

Крила, обпалені війною

Про доньку-Героїню Ольгу Кулікову її батькам нагадують фото і спогади...

«20 лютого 2022 року Оля пішла на службу, «на казарму», як мовлять військові. Відтоді ми її вже не бачили...» – витирають сльози Наталія і Микола Северини

Ігор ЛІСОВИЙ

Родина Северинів – із міста Золоте на Луганщині. Того самого, де колись ранки починалися не зі звуків сирен, а з гулу шахт. Наталія і Микола Северини тут просто жили, як тисячі звичайних родин, – працювали, будували дім, рослили дітей, доглядали землю. Та війна, як завжди, приходить без запрошення, приносить страшне горе і водночас робить звичайних людей героями.

Наталія Геннадівна та її чоловік Микола Вікторович усе життя трималися праці. Микола – шахтар із 31-річним підземним стажем. Робота важка, небезпечна, але чесна. Така, як і все його життя. Він і у Нововолинську не покидає шахту – трудиться в охороні вугільного підприємства № 9.

А їхній двір у Золотому був прикладом справжнього господарства: три теплиці, доглянута земля, плоди власної праці. Там усе росло – не тільки овочі, а й відчуття стабільності, яке здавалося непорушним. Аж поки не прийшла війна... «Прийшли і – все зникло», – каже Наталія тихо, без зайвих емоцій. У цих словах більше болю, ніж у будь-якому крику.

Шахта, де працював Микола, – розбомблена. Він показує знімки понівечених наземних будівель. Дім – зруйнований. Господарство – знищене. Те, що будувалося роками, зникло за лічені дні – знову ж таки із жалем і сумом чоловік це демонструє знінками у телефоні.

Сьогодні Северини – переселенці, мешкають у Нововолинську. Як мовить господиня, по маленьку обжилися, тут їх прийняли своїми і вони родинною у 18 чоловік переїхали сюди. Але найбільша втрата цієї родини – не доньок і звідки. Іхня донька Ольга. Вона з дитинства була не такою, як усі. «Бойова, брат

Ользі Куліковій пасувало військове вбрання.

Віктор старший, а вона його захищала. Все мріяла бути військовою чи поліцейською. Дуже їй подобалася форма, погоня», – згадує мати. Ольга завжди ставала на захист, навіть коли була меншою. Вона не боялася. І, мабуть, саме тому обрала шлях, на який не кожен наважиться. Закінчила столичний цивільний вуз, але відчувала, що це не її. Мама згадує, як радла донька, коли стала першокурсницею Луганського поліцейського академії. Здала екзамени за перший рік, але події 2014 року перекаресли мрії. Дівчина не здавалася.

– Як зараз пам'ятаю, – згадує Наталія Геннадівна, – у 2018 році виповнювалося 40 років нашого подружнього життя з Миколою, Оля стала ініціатором і організатором святкування. Збиралася родина, вона наполягла, щоб ми обвінчалися, що і зробили. Після цього ввечері нам оголосила, що направляється у навчальний центр «Десна». Приїжджала звідти на кілька днів додому і захоплено говорила, що ось це її – стрільба, тактика, обкатування танком. Служила

Микола Вікторович і Наталія Геннадівна Северини знайшли прихисток від війни на Волині.

Іхні діти стали на захист Батьківщини: Оля з братом Віктором.

Донбасі – борючись за свою родину, за свою землю, за пам'ять про сестру. Зараз демобілізований із війська. У цій родині війна забрала багато. Але не змогла забрати головного – сили жити далі. Наталія Геннадівна знаходить цю силу у творчості. З підручних матеріалів вона шиє сумки, виготовляє з паперу шкатулки – унікальні, зроблені з душою. І дарує

їх людям. «Просто так», – каже вона. Можливо, це її спосіб говорити зі світом. Спосіб не дати болю знищити все всередині. Спосіб нагадати: навіть після руйнування можна створювати. Ці речі – не просто вироби. У кожній сумці, у кожній шкатулці – частинка її історії. Частинка дому, якого більше немає. Частинка любові, яка залишилася. ■

справою. Ігор влучно стріляв, був снайпером. Оскільки хата Упорових у селі Залужне згоріла, а донька вчилася вже в Луцькому педучилищі, то Тамара Пулатівна перебралася в обласний центр. На той час із чоловіком, батьком своїх дітей, жінка розлучилася («двадцять років виховувати душу» – розповіла про пережите й переосмислене майже за двадцять років без сина. Згадати, яким він ріс із малих літ, як складалося його життя:

– Я дуже переживала, що то буде, коли син одружиться, сім'ю матиме? Хотіла, щоб він навчився готувати, бо жінки різні бувають, її попросила його йти вчитися на кухаря. На думці була ще ж і строкова служба – коли матиме таку спеціальність, то зможе служити при кухні. Ігор послушав мене й, закінчивши школу у Замлчиха (жили ми в селі Залужному Володимир-Волинського району), вступив в училище, що в місті Сокаль на Львівщині. Там я свого часу вчилася. Пригадую, викладач Володимир Францов говорив нам, випускникам, на прощання: «Приводьте сюди і своїх дітей». І я привела. Мій хлопчик учився. Я була спокійна за нього. А ось життя його складалося так, що не довелось йому варити, смажити ні в армії, ні вдома після одруження (дружина хаваю зайнишова – смачно годувала). Ігор був воїном, хоч і вивчився на кухаря. І на строкову службу йшов охоче. Ми з дочкою, його сестрою, здали на призначення зброю, а на каstrули й черпак, стала його

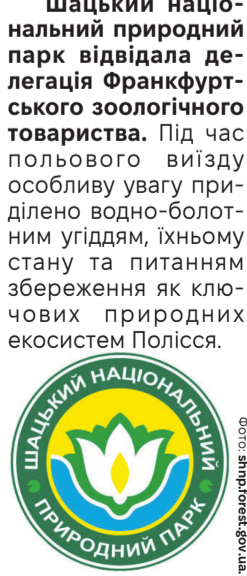
«ОЙ, ВАШ СИН ПОІДЕ ТАК ДАЛЕКО – НЕ ПУСКАЙТЕ ЙОГО, БО ТАМ ТАКЕ БУДЕ!»
Тамара Пулатівна вертається спогадом у минуле й розповідає про те, що по-особливому розцінила вже тоді, як син загинув: – Яюсь мені було дуже важко на душі, і я пішла «на карти» – щоб жінка, яка зналася на цій справі, і з допомогою карт подивилася на мою

Вічна пам'ять! Врятував 4 життя

Навіть після смерті волинанин Юрій Урбан продовжив рятувати людей, ставши посмертним донором
Катерина ЗАГАЙКО
Юрій Урбан був волонтером загону швидкого реагування Українського Червоного Хреста у Волинській області. Протягом трьох років він був частиною команди, яка першою приходить на допомогу – рятував життя постраждалих під час надзвичайних ситуацій та надавав всебічну допомогу тим, хто її потребує. Юрій раптово пішов із життя внаслідок хвороби, але залишився вірним своїй місії допомагати людям до кінця. Завдяки рішучою рідних та згоді на посмертне донорство – безоплатне і надзвичайно сміливе й важливе рішення – органи Юрія допомогли врятувати життя чотирьох людей, серед яких – одностороння дитина. Цей вчинок говорить більше за будь-які слова – про силу, людяність і справжню віданість допомогти іншим. ■

Його добрі справи житимуть далі.

■ Редакційний щоденник

Фото: архівне, nov-rada.gov.ua.

У таких моментах особливо гостро відчувається, що війна – це не лише фронт. Це і тил. Це і пам'ять. Це і наша здатність залишатися людьми.

Невже ці хлопці на портретах – не їхні герої?

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу спеціальний кореспондент газети «Волинь» Ігор ЛІСОВИЙ

...ЩО РОЗПОВІДІ ПРО ЗАХИСНИКІВ НАБИРАЮТЬ У МЕРЕЖІ МЕНШЕ ПЕРЕГЛЯДІВ, НІЖ ІНФОРМАЦІЯ ПРО ЗГВАЛТУВАННЯ

Заглянемо у нашу журналістську кухню, хоча щось останнім часом друзі, знайомі, з якими в силу тих чи інших моментів давно не бачилися, роблять круглі очі, коли дізнаються, що ми видаємо друковану газету. Дивуються, що її люди читають, передплачують і відразу підносять до тебе телефон: мовляв, тут же все є. Заспокоюю, відсилаю до друкованої версії і цифрової – вибирайте, яка до душі. Редакційна робота – це не лише тексти, дедлайни й верстка, а й люди, які приходять у редакцію. Іноді це й запитання, які залишаються після публікації.

Цього разу зробив, здавалося б, правильну, природну, журналістську, людську, професійну справу: до Дня поезії, який відзначається наприкінці березня, у міській газеті опублікував добірку віршів місцевих авторів. Тих, кого знають, читають, цитують, запитують на зустрічі, вони видали збірки. На другій сторінці – інший матеріал: розповідь про нашого земляка, Захисника. Олеса Мазурка. Неймовірний хлопець, як і всі, хто сьогодні в армії, з першого березня 2022 року у ЗСУ, обстріляний у штурмових військах, пройшов шлях від рядового до офіцера, командира підрозділу. Людину, яку знають з життя. Його поважають сусіди, однокласники, знайомі. Не абстрактний герой, а свій.

І от виникла ситуація, яка не дає спокою. Можливо, мною надумана. Але вже другий місяць мучить. У інтернет-версії газети поезія збрала значно більше відгуків, ніж замальовка про воїна. Більше вподобайок. Більше реакцій. Більше уваги. Чому? Можна пояснити – легкіше сприйняття. Вірш читається швидко, викликає емоцію тут і зараз, не потребує зусилля довго читати. Історія людини – інша. Вона потребує зупинки. Вона вимагає уваги. І, можливо, трохи мужності – подивитися в очі реальності.

Коли розказав це колегам, які ведуть інтернет-версію «Волині»,

вони лише усміхнулися: «Горе Сергійовичу, короткі інформації про вбивства і згвалтування набирають у сотні разів більше переглядів, ніж зворушливі розповіді про людей чи поезії? Хіба що це про загибель воїнів читають, шукаючи в списках родичів чи знайомих...»

І це мене ще більше, як кажуть, добило. Чи не втрачаємо ми щось важливе, коли обираємо легше?

Під час війни читання – це не розкіш. Це – необхідність. Це – спосіб тримати себе в тонусі, не втрачати здатність мислити, відчувати, розуміти глибше. Книги – це не втеча від реальності. Це інструмент, щоб її осмислити. На окупованих територіях російські війська першими нищать українську літературу. Це не хаотичні дії – це система. Так само, як це робили нацисти у 1933 році під час сумнозвісних спалення книг у Німеччині – на чолі з режимом Адольфа Гітлера. Бо знищення культури – це завжди спроба знищити пам'ять. А значить – ідентичність. Писав про людей, які вирвалися з окупації і бачили це на власні очі: росіяни палили, викидали, відразу на порожні полиці привозили свій друкований мотлох.

Панове, не приведи Господи, якби рашисти у 2022 році з боку Брестської області ввірвалися до нас на Волинь. Цього не сталося, бо були сотні тисяч Олесів Ма-

зурків, які нас захистили. Їм зараз в першу чергу потрібно вклонитися до ніг, впасти перед ними на коліна. ПОДЯКУВАТИ. А то щось останнім часом розмивається подвиг Захисника. Сьогодні, як ніколи, важливо тримати баланс. Пам'ятати про красу слова – і не забувати про тих, завдяки кому ми маємо змогу це слово читати. У час, коли хтось пише вірші – хтось тримає оборону і, можли-

На прохання людей освячували могили. І тут виникають питання, які складно оминати. Що відбувається сьогодні у головах тих, хто продовжує нести структуру, яка десятиліттями була інструментом впливу держави-агресора? Що відбувається у свідомості тих, хто в умовах повномасштабної війни не проводить для себе чіткої межі?

Але ще складніше – інше питання. Що відбувається у головах тих, хто їх запрошує? Це не про осуд окремих людей. Це про стан суспільства, яке живе у складному перехідному моменті. Де поруч існують біль втрати, звичка, традиція. Бо віра – це завжди про внутрішнє. Але інституція, яка її представляє, – це вже про вибір.

Голова громадської організації «Незламні нововолинці», батько Героя-кіборга Вадима Демчука – Володимир Демчук – уже вчетверте через місцеві засоби масової інформації закликає таких людей одуматися:

– Не можу мовчати про те, що викликало гіркий подив. На жаль, як і минулого року... Поки вся громада духовно єдналась, молячись за спокій душ полеглих воїнів, представники релігійної громади, що заперечують свою приналежність до москви, обрали іншу позицію. Гірко було знову переконатись у тому, що батюшки з патріархату, який відрещується від москви та кіріла, і потім згадує його на богослужіннях як «господина»(!), не вважають за потрібне долучитися до панакхиди, а натомість зі своїми паракхидями займалися приватним освяченням могил. Дивлячись на це, мимоволі замислюєшся: невже ці хлопці на портретах – не їхні герої? Невже ця війна, яка прийшла в кожному хату, для них чужа? Невже кілька сотень гривень за ритуал над горбком землі важать більше, ніж солідарність із народом, який стикає кров'ю? А ще не можу вкотре не згадати про те, як же це болісно, прикро і страшно, коли воїна, чие життя обірвав російський снаряд, відспівує чи поминає людина, яка канонічно тримається за москву. Це питання цінностей, і сьогодні воно стоїть як ніколи гостро! Кожен із нас має нарешті зробити правильний вибір.

І цей вибір сьогодні неможливо відкласти «на потім». Коли поруч могили тих, хто загинув у боротьбі з російською агресією – будь-який символ, будь-яка дія, будь-яка присутність набуває іншого змісту. Гострішого. Важчого. Це не про заборони. Це про усвідомлення. Про те, що пам'ять потребує не лише свічки і молитви. Вона потребує чесності. Перед собою. Перед тими, кого вже немає. Перед тими, хто сьогодні продовжує стояти за нас. Бо війна – це завжди про лінії розмежування. Не лише на карті. А й у головах. ■

«Поки вся громада духовно єдналась, молячись за спокій душ полеглих воїнів, представники релігійної громади, що заперечують свою приналежність до москви, обрали іншу позицію – заробляти гроші на поодиноких могилах.»

во, перше, що ми маємо зробити – це не просто лайкнути. А зупинитися. Прочитати. Подумати. І – мовчки подякувати. Тим, завдяки кому ми досі маємо сторінки, які можемо перегортати.

Тим часом розмовляю ще з одним зі своїх героїв – справжнім Героєм Олександром Зіняком. Він, учасник бойових дій ще в зоні АТО, з початку повномасштабної війни постійно на передовій. А ще Сашко пише сильну військову прозу і поезію, проте збірки видати не може, хоча звертався до багатьох на Волині про фінансову допомогу для її друку.

...ЧОМУ ПРЕДСТАВНИКИ УПЦ ІГНОРУЮТЬ СПІЛЬНУ МОЛИТВУ ПАМ'ЯТІ ЗАХИСНИКІВ?

Наступна після Великодня неділя у Нововолинську – поминання. Як кажуть містяни, цього дня нове кладовище, що біля колишньої другої шахти – не просто місце скорботи. Це – місце зустрічі. Зустрічі живих із пам'яттю. Після початку війни сюди приходять сотні людей. У спільній молитві вони стояли поруч із родинами загиблих Героїв. Тих, хто віддав життя за країну. За право жити. За можливість бути. Священники ПЦУ разом із благочинним Нововолинського благочиння, митрофорним протоієреєм отцем Стефаном Фультесом, міський голова Борис Карпрус знаходять дуже щирі, теплі слова, молячись про загиблих Героїв. У таких моментах особливо гостро відчувається, що війна – це не лише фронт. Це і тил. Це і пам'ять. Це і наша здатність залишатися людьми.

І саме тому так жорстоко ріже слух і око інше. Поруч, між могилами, ходили священники московської церкви. Спокійно, буденно.

■ Неподобство

На Поліссі в полі знайшли розкидані рештки тварин

На двох сотках землі були розкидані кістки, голови телят та шкіра

Ольга КАРПІК

Поблизу села Судче Камінь-Каширського району були виявлені рештки худоби, розкидані по полю. Відео із рештками мертвих тварин почали поширювати у телеграм-каналах 4 трав-

ня. З підписами про те, що вони мають неприємний запах.

Як розповів «Суспільному Луцьк» заступник керівника Камінь-Каширської районної лікарні ветеринарної медицини Петро Корх, така ситуація на території села Судче й справді мала місце. З

його слів, на двох сотках землі були розкидані рештки тварин: кістки, голови телят та шкіра.

Перший заступник начальника Головного управління Держпродспоживслужби Сергій Куртяк, повідомив, що цим питанням мають займатися органи місцевого самоврядування, оскільки рештки тварин не мали

ідентифікаційних номерів, тому важко встановити з якого вони господарства. Можливо, їх викинули на цю територію місцеві заготівельники, додав він.

Староста села Судче Олена Бас повідомила, що поговорила з місцевими жителями, які займаються заготівлею тварин. Вони станом на 18:00 території прибрали та загрейдерували трактором. Куди саме вивезли рештки тварин староста не уточнила. ■

■ Психотропи в оборотці

Посилка до Луцького СІЗО стала «квитком» до в'язниці

За підтримання публічного обвинувачення прокурорами Володимирської окружної прокуратури суд визнав 43-річного жителя міста Володимир винуватим у незаконному придбанні, зберіганні з метою збуту та збуті особливо небезпечних психотропних речовин у місця позбавлення волі (ч. 2 ст. 307 КК України)

Наталка НЕКОЗ

Доведено, що чоловік у серпні та вересні 2025 року двічі надсилав одному із ув'язнених у Луцький слідчий ізолятор психотроп альфа-PVP, замаскований у цукерках.

Сумнівні «солодоці» працівники ізолятора вилучали під час огляду посилок.

Суд призначив волинянину, який щиро розкався у скоєному, покарання у виді 4 років та 6 місяців позбавлення волі із конфіскацією майна. ■

Пам'ятна дата

Відзнаку вручає в.о. голови Волинської обласної військової адміністрації Роман Романюк.

На Ковельщині відкрили пам'ятник прикордонникам

Напередодні Дня прикордонника України відбулися урочистості з нагородження військовослужбовців прикордонної комендатури швидкого реагування Волинського прикордонного загону

Олена ВОЛИНЕЦЬ

До прикордонників завітало: в.о. голови Волинської обласної військової адміністрації Роман Романюк, заступник голови обласної ради Григорій Пустовіт, керівниця Ковельської та Камінь-Каширської районних військових адміністрацій, військово командування, духовенство та меценати.

Заходи розпочалися з відкриття пам'ятника заги-

блим прикордонникам бойового підрозділу прикордонного загону. Монумент освятив митрополит Луцький та Волинський Михаїл. Згодом присутні на заході хвилиною мовчання вшанували прикордонників, які поклали своє життя за нашу свободу і незалежність.

Після пам'ятних заходів учасники перейшли до відзначення військовослужбовців, котрі нині продовжують мужньо боронити державний кордон. Началь-

Монумент на честь загиблих прикордонників бойового підрозділу прикордонного загону.

ник Західного регіонального управління ДПСУ бригадний генерал Олександр Рибак привітав присутніх охоронців кордону з Днем прикордонника, побажав усім Перемоги та вручив воїнам дер-

Монумент освятив митрополит Луцький та Волинський Михаїл.

жавні та відомчі нагороди.

Гості, які завітали до охоронців кордону, вручили почесні грамоти та подяки військовослужбовцям

прикордонної комендатури швидкого реагування. Бійці цього підрозділу за роки повномасштабної війни протягом чотирьох ротаций виконували бойові завдання на Сході України, зокрема по двічі на Донеччині та Харківщині.

На завершення урочистостей начальник Волинського прикордонного загону полковник Богдан Ігнатюк привітав особовий склад із професійним святом та відзначив стійкість і героїзм побратимів – учасників бойових дій та водночас закликав не забувати й про подвиг загиблих і зниклих безвісти військовослужбовців. Командир також висловив щире вдячність представникам влади та благодійникам за їхню постійну підтримку прикордонного відомства і вручив їм пам'ятні подарунки. ■

Перемога кується і в тилу!

У власному гаражі поляк Маріуш Лях безплатно ремонтує автівку для захисників України

Уже 20 років живе чоловік із своєю сім'єю у селищі Маневичі

Олена ПАРАЙ, Оксана ЄВПАК

Чоловік уперше полагодив військове авто 2,5 роки тому. Позашляховик, який зараз у роботі, ремонтує уже втретє для бригади товариша, яка виконує бойові завдання на фронті. Автівка для 68-ої десантно-штурмової бригади потребує заміни мотора. Запчастини до машини Маріуш замовляє у Польщі.

– Товариш розповів, як втікали десь, то вискочили з машини. Оскільки вона на автоматі, то помаленьку котилася-котилася і впала у якусь річку, – говорить Маріуш. – Справлюся. Кожну робив і що зроблю.

Кошти на запчастини дають військові, усі ремонтні роботи чоловік виконує безплатно.

– А як можна брати гроші, якщо бійці зі своєї кишені

За 2,5 роки Маріуш Лях відремонтував орієнтовно 10 авто для захисників України.

Подружжя виховує двох дітей – 19-річну Маріолу і 10-річного Давида.

їх дістають і платять за запчастини, – каже він.

Коли Маріуш робить ав-

тівку на фронт, то ретельно перевіряє стан авто, адже воно поїде на війну і «зла-

матися там не має права».

Маріуш захоплюється ремонтом автотехніки з 12 років, навчався на автомеханіка. В Україну приїхав 20 років тому на роботу, тоді ж познайомився з майбутньою дружиною Світланю. Разом виховують двох дітей – 19-річну Маріолу і 10-річного Давида.

Зі слів Світлани, на початку повномасштабної війни родина виїжджала у Польщу. Через пів року повернулися, везучи із собою гуманітарну допомогу.

А як можна брати гроші, якщо бійці зі своєї кишені їх дістають і платять за запчастини.

– У мене загинув пеміник на війні, Віталій. Він теж був в 68-й бригаді. Війна не обійшла нас стороною. Вона ввійшла в дім. Життя Віталія Козея обірвалося 15 жовтня 2023 року на Донеччині, – говорить Світлана...

За 2,5 роки майстер відремонтував орієнтовно 10 авто, деякі з них – по декілька разів. За ремонт транспорту чоловік має відзнаку 68-ої егерської бригади «Хрест воїна-егеря». ■

Пульс тижня

Імена воїнів-земляків тепер – на фасаді рідної школи

У Костюхівці, що на Маневиччині, на фасаді місцевого ліцею відкрили меморіальні дошки на честь двох мужніх захисників – Петра Кондрацького та Михайла Жердецького

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Саме тут вони колись навчалися, звідси починався їх життєвий шлях. Кожне з цих імен – це історія відваги та самопожертви. Старший солдат Петро Кондрацький понад два роки боронив українське небо, несучи службу в підрозділах ППО. Попри фізичний біль від отриманих поранень, він до останнього подиху залишався вірним присязі та своєму народові. Михайло Жердецький, мирний будівельник і турботливий батько, став на захист рідної землі й прийняв свій останній бій на гарячому Донецькому напрямку.

На урочистому заході зібралися згорьовані родини, представники влади, вчителі, учні та жителі громади. У кожному слові промовців звучав спільний біль – ми втрачаємо найкращих. Присутні вшанували пам'ять полеглих хвилиною мовчання, а місцевий священник освятив меморіальні дошки, до підніжжя яких поклали живі квіти – символ нашої вічної скорботи й обов'язку перед тими, хто закрав нас собою. ■

Збитки становлять понад 22 мільйони гривень!

Виявлено масштабну незаконну порубку дерев на території Камінь-Каширської громади

Богдана КАТЕРИНЧУК

Під час проведення планової перевірки Камінь-Каширської міської ради, щодо дотримання органами місцевого самоврядування вимог природоохоронного законодавства, державні інспектори з охорони навколишнього природного середовища виявили факт незаконної порубки дерев.

Порубка здійснена на лісовкритих земельних ділянках (землях запасу) за межами населеного пункту села Боровне Камінь-Каширського району.

Під час огляду території встановлено, що незаконно зрубано 3058 дерев таких порід, як сосна, береза, осика, вільха. Діаметри їх пнів – від 12 до 67 сантиметрів. Сума збитків, завданих навколишньому природному середовищу внаслідок незаконної порубки дерев, становить 22 357 429 гривень.

Відповідальність за виявлені порушення передбачена статтею 153 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Вона передбачає адміністративну відповідальність за знищення або пошкодження зелених насаджень. Штраф становить: для громадян – від 170 до 510 гривень; для посадових осіб – від 510 до 850 гривень.

Крім того, інкримінована стаття 246 Кримінального кодексу України, яка передбачає кримінальну відповідальність за незаконну порубку дерев у лісах та інших лісових насадженнях. Штраф становить від 17 000 до 34 000 гривень.

Спеціалісти інспекції готують матеріали для направлення до ГУ Національної поліції у Волинській області, з метою надання правової оцінки та притягнення винних осіб до відповідальності.

Тим часом, повідомляє пресслужба прокуратури Волині, прокурори Камінь-Каширської окружної прокуратури направили до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні щодо 21-річного жителя села Тойкут Ковельського району за фактом незаконної порубки, перевезення та збуту незаконно зрубаних дерев, що спричинило тяжкі наслідки. Молодого чоловіка обвинувачують у тому, що упродовж грудня 2025 року він незаконно рубав дерева у лісовому масиві поблизу села Запруддя Камінь-Каширського району. Якийсь час йому вдавалося вивозити з лісу та збувати деревину, проте 19 грудня 2025 року під час перевезення незаконно зрубаних дерев його дії викрили працівники поліції.

Усього волинянин зрубав 120 дерев, завдавши природному середовищу шкоди на понад 720 тисяч гривень. Невдовзі обвинувачений постане перед судом.

Досудове розслідування здійснював Камінь-Каширський районний відділ поліції. ■

Середня заробітна плата штатних працівників в Україні у березні 2026 року зросла до 30 356 грн, що на 7,2% більше, ніж у лютому. Найвищий рівень оплати праці зафіксовано у столиці – 49 381 грн, а також у Київській області – 29 997 грн. На протилежному полюсі – Кіровоградська область із середньою зарплатою 21 375 грн та Чернівецька область – 21 453 грн.

В одному з навчальних центрів 100 ОМБр відбулися ознайомчі заняття з військової підготовки для учнів старших класів ліцеїв та гімназій міста Ковеля. Під час навчання школярі ознайомилися з базовими елементами тактичної підготовки, медицини, пілотування дрону, а також прослухали лекцію з основ міно-вибухової справи.

61% американців вважають помилковим рішенням адміністрації США розпочати військову операцію проти Ірану, що відповідає рівням несхвалення воєн в Іраку та В'єтнамі. На запитання «чи правильно вчинили Сполучені Штати, застосувавши військову силу проти Ірану» лише 36% респондентів відповіли схвально.

Популяція оленя благородного на волинському та рівненському Поліссі зросла на 14%. Про це інформує «Поліський лісовий офіс».

Фото: wikipedia.org

■ Незламні

«Я зиму почав любити, тому що в руки не мерзну»

У побуті чоловікові часто допомагає мама.

Володимир Симанишин малює портрет неньки.

Володимир Симанишин втратив обидві руки на війні – тепер малює і водить авто у Луцьку

Закінчення.
Початок – на с. 1

Анна ГЛУЩУК, Богдан ШЕВЧУК, «Суспільне Луцьк»

Володимир Семанишин пояснює, що людям, які втратили руки та отримали протези, треба дві, три, чотири насадки,

щоб робити одну і ту саму річ.

У нього складна, подвійна ампутація. Процес звикання та адаптації до життя з протезами триває.

«Як казав мій лікар, що втратити кінцівку – це, фактично, майже так само, як втратити свою рідну людину. Я зиму тепер почав любити, тому що в руки не мерзну, але, водночас, не люблю, тому що треба багато речей на себе вдягати» – розповідає чоловік.

З його слів, найсучасніші протези, якими користується, – це біонічні. У них є певні складності, які

треба було освоїти аби підготувати м'язи для того, щоб ними керувати. Роблять ці протези в Україні, налаштовуються через додаток у телефоні.

«Пальці самі по собі у цьому протезі не рухаються, вони рухаються за алгоритмом. От, умовно, там три пальці класти, аби просто кружку взяти. Є окремі хвати під кожен предмет – ложка може бути, ручка, виделка, пензлик для малювання» – розповідає ветеран війни.

Механічні протези Володимир

теж використовує. Каже, що вони сильно поступаються за функціональністю біонічним. Керуються також м'язами, тільки плечового суглобу.

«Вони дуже сковують саме тіло в плані використання. Там йде лямка на плече і за рахунок тяги плечем, вони відкриваються, ти можеш щось взяти і так далі», – каже чоловік.

Має ветеран війни й біонічні гаки. Вони виглядають як гачок, працюють за рахунок м'язів. Набагато зручніші, коли треба щось міцно стиснути, щоб взяти і воно не вирвалося, каже Володимир Симанишин.

Коли в клініці були, я кажу: «Я хочу мити». Вони кажуть, зараз ми подумали, як тобі зробити вологозахист. Принесли мені рукавицю господарську на пів ліктя», – говорить Володимир.

З протезами Володимир Симанишин малює картини, спілкується з дітьми та молоддю у навчальних закладах про сприйняття людей з ампутаціями та протезами, ділиться своїм досвідом з іншими військовослужбовцями, які травмувалися внаслідок війни.

«Не заціклююся на тому, що сталося, а радше перетворюю той досвід, який пережив, на силу для того, щоб робити якісь нові

«Найбільшими своїми досягненнями чоловік вважає те, що сів знову за кермо автівки та керує нею за допомогою протезів, пише ручкою, користується телефоном, ноутбуком, комп'ютером, малює.»

«Людський організм так Бог створив, що це дуже складний механізм. Насправді, от навіть спитати тих самих протезистів, які протезують людей, наскільки ефективно зробити ті протези наблизеними до руки людини», – говорить ветеран війни.

Найбільшими своїми досягненнями чоловік вважає те, що сів знову за кермо автівки та керує нею за допомогою протезів, пише ручкою, користується телефоном, ноутбуком, комп'ютером, малює.

Нещодавно Володимир придбав квартиру у Луцьку та переїхав сюди. Освоюється в новому житлі та побуті. Каже, що елементарні речі може зробити сам: заварити чай, посмажити яєчню, але хоче ще самостійно готувати.

«Для тих, хто втратив руки, краще або металевий посуд, або пластиковий, щоб менше бити.

кроки в подальшому житті. У хлопцям кажу: тепер треба побороти трошки більшого ворога, ніж на фронті, – це самого себе», – каже ветеран війни.

Усім ветеранам війни Володимир Симанишин радить не здаватися, а знайти для себе ціль, заняття, хобі, яке даватиме стимул жити, розвиватись і рухатись далі.

ДОВІДКОВО:

Володимир Симанишин родом із Тернопільщини. Пішов служити добровольцем у 27 років. Щоб захищати Україну повернувся з-за кордону. У травні 2022 року долучився до Сил спеціальних операцій, брав участь у боях за Сіверодонецьк. Спочатку був водієм, потім розвідником, у 2023 році перекваліфікувався на сапера. У липні 2023 року отримав поранення від FPV-дрона. Втратив обидві руки. ■

■ Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Продовження.
Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10–17 за 2026 рік.

Остап ЧЕРЕШНЯ (у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ № 28: «САМОГОН ЯК ДЗЕРКАЛО ДУШІ, АБО ЧОМУ ПРАВДА ІНОДІ МАЄ ЗАПАХ»

КОЛИ ПРАВДА Б'Є В НІС

Ранок у Великій Груші починався не з кави. Він починався з запаху. Не того, що з кухні. А того, що ліз у вікна, як небажаний родич – без стуку і з претензіями. – Палазю, ти відчуваєш? – зморщила носа Параска, виглядаючи надвір. – Відчуваю, – відповіла Палажка, знімаючи окуляри і витираючи їх так, ніби від того залежала чистота повітря. – Це не весна пахне. Це хтось совість переганяє. Десь у кінці вулиці стояв той самий дух – густий, як розмова без правди, і різкий, як слово «братній». – Трандичиха, – коротко сказала Параска. – А хто ж іще, – кивнула Палажка. – У неї ж не самогон, а філософія: хто при-

йшов із бідою – піде без пам'яті.

Мурчик, який сидів на сонці і грів свої думки, тихо додав: «Висновок: у кожному селі є свій аромат. І якщо він пече очі – значить, хтось десь добре заробляє на чужих сльозах».

ОПЕРАЦІЯ «СИВУШНА ПРАВДА»

Не встигли вони договорити, як біля хвіртки з'явився дільничний Петро Вареник. За ним – Іван Почуй-Зубрицький, який ніс торбу так обережно, ніби там лежали не газети, а докази.

– Жінки, – почав Вареник офіційно, але з таким виразом, ніби сам собі не врів, – проводимо профілактичні заходи.

– Петре, – зітхнула Параска, – ти так кажеш «профілактичні», ніби зараз когось вилікуєш.

– Якщо чесно, – втрутився Іван, – після Трандичихи вже ніхто не лікується. Там уже або звикання, або просвітлення.

– Яке ще просвітлення? – скривилась Палажка.

– Ну як яке... – Іван почув хав потилицю. – Людина п'є – і їй здається, що все добре. То ж не просвітлення?

– То не просвітлення, Іване, – тихо сказала Параска. – То затемнення.

Вареник кашлянув:

– Коротше. Є скарги. Жінки кажуть: чоловіки після її самогону не те що блудять додому – вони себе не впізнають.

– То, може, вперше чесно бачать? – пирхнула Палажка.

ЛАБОРАТОРІЯ ПРАВДИ

Коли вони зайшли до хати Трандичихи (по паспорту Нимидори Панасівни Поліщук), там стояла тиша. Така, як буває перед грозою або після третьої чарки.

На столі – банки. Великі, малі, мутні, підозріло чисті.

І всі дивилися на гостей, як свідки без адвоката.

– О, делегація, – сказала Трандичиха, не підводячись. – З перевіркою чи з інтересом?

– З правдою, – відповів Вареник.

– Правда в кожного своя, – усміхнулась вона. – У мене – по сто грам.

Омелян, який саме зайшов слідом за Левком (бо де шум – там і він), прийняв хався:

– Та тут така правда, що як вдихнеш – одразу хочеться вибачитися перед усіма, кого ще не образив.

Левко тим часом уважно дивився на банки:

– Цікаво... А це у вас яка технологія?

– Народна, – гордо від-

– Слухай, Нимидоро Панасівно, а ти не думала, що твоє «по сто грам» комусь життя ламає?

повіла Трандичиха. – Без ГМО і без совісті.

Іван уже стояв ближче до столу:

– А... продегустувати можна? Для експертизи?

– Іване! – гаркнув Вареник.

– Та я ж для справи! – образився той. – Я ж не для себе... Я ж як людина відповідальна.

– Ти відповідальний, – буркнув Омелян, – тільки вранці, поки не згадаєш, де був учора.

ЖІНОЧИЙ ФРОНТ

– Слухай, Нимидоро Панасівно, – раптом сказала Палажка, і голос у неї став тихий, але такий, що аж повітря присіло, – а ти не думала, що твоє «по сто

грам» комусь життя ламає?

– А мені хто життя полагодив? – різко відповіла та.

– Я людям даю те, що вони самі шукають.

– Люди шукають не це, – втрутилася Параска. – Люди шукають, як не боліти. А ти їм даєш, як забути.

Пауза стала така, що навіть банки перестали блищати.

Мурчик підняв хвіст, подивився у вікно і сказав: «Висновок: є напої, які гріють тіло. Є ті, що дурманять голову. А є такі, що повільно розчиняють людину – і залишають тільки звичку».

КОЛИ НАВІТЬ СМІХ ГІРЧИТЬ

– Петре, – тихо сказав Левко, – ти це все закриєш?

Вареник подивився на Трандичиху, на банки, на Івана, який уже нохав кришку так, ніби шукав там сенс життя.

– Закрию, – відповів він. – Бо інакше – це не самогон. Це вже система.

Іван зітхнув: – Шкода... Я тільки почав розуміти аромат.

– То добре, – сказав Омелян. – Бо ще трохи – і аромат почав би розуміти тебе.

І всі засміялися. Навіть Трандичиха – тихо, ніби сама собі.

А десь далеко знову: Ж-ж-ж...

І цього разу ніхто не знав – чи то дрон, чи то просто в голові гуде після чужої правди. ■

■ Футбол

Кварцяний виступає проти кандидатури Шевченка

«Я не хочу, щоб іноземець очолював збірну України», – вважає авторитетний футбольний спеціаліст із Луцька

«Андрію, Андреа не зможе донести істину до футболістів», – вважає Віталій Кварцяний.

Петро ПАС

Відомий тренер Віталій Кварцяний пояснив, чому не хоче бачити наставником збірної України іноземного спеціаліста. – Я проти цього, – за-

явив Віталій Володимирович у коментарі Sport.ua. – Наразі іноземні тренери навряд чи зможуть дати результат зі збірною України. Вони не мають тієї ментальності, яка є в українських

«Іноземні тренери не знають української мови, це все впливає на майбутні результати, вважає Віталій Кварцяний.»

фахівців під час війни. Потрібно спілкуватися з тренерами українських клубів, перебувати в країні, враховувати різні інші футбольні нюанси, бо це впливає на організаційність збірної України.

Тим паче, вони не знають української мови, це все впливає на майбутні результати. Іноземний тренер не зможе донести істину до футболістів. На такі експерименти немає часу, всі будуть чекати позитивних результатів у Лізі націй проти Угорщини, Північної Ірландії та Грузії.

Тим часом ЗМІ повідомляють, що Українська асоціація футболу (УАФ) визначилася з новим головним тренером: ним стане, за попередньою інформацією, 54-річний італійський фахівець Андреа Мальдера. Як зазначає блогер Igor Бурбас, віцепрезидент УАФ Олександр Шевченко пропонував призначити в команду 75-літнього Мирона Маркевича, але не отримав підтримки.

Для Андреа Мальдера

це буде перша робота головним тренером. Раніше італієць був асистентом у штабах «Мілана», «Брайтона», «Марселя» та збірної України, коли її очолював Андрій Шевченко – у 2016 і по 2021 роки.

Досвід роботи в збірній України став для Мальдери особливим. П'ять років роботи в штабі Шевченка увінчалися виходом на великий турнір – 2020 – та залишили в серці Андреа особливий сентимент, а на тілі – промовисте тату. Виявилось, такою була його обіцянка.

«Одного разу ми з тренерським штабом обговорювали групу відбору. Я сказав: «Якщо ми вийдемо на Євро, я зроблю тату з українською символікою». І дотримав слова.

Я дуже щасливий носити на своєму тілі український прапор. Україна – частина мого життя. Я – українець та італієць», – розповідав Андреа у 2020 році.

Фото: ua.tribuna.com.

Звісно, за таке патріотичне тату, як у Мальдери, росіяни одразу відрубують руки.

P.S. Чемпіонат Волині-2026. Матч 1-го туру. ФК «Володимир» (Володимир) – ФК «Ковель» – 3:2 (1:0 – Вадим Видихай, 7 хв; 2:0 – Вадим Савчук, 71; 2:1 – Олександр Здробилко, 80; 3:1 – Вадим Видихай, 90+1; 3:2 – Вадим Сич, 90+3). ■

■ Увага, конкурс!

«Неначе сонце засіяло, неначе все на світі стало моє...»

Це не про українських олігархів. Це один із найвідоміших автобіографічних віршів Тараса Шевченка, який він написав у 1847 році на засланні в Орській фортеці

Грицько ГАРБУЗ

Саме «Мені тринадцятий минало» (також відомий під назвою «N. N.») надихнув мене на створення запитання туру №1 нашого весняного конкурсу, аби ви переконалися, що нічого надскладного ми не пропонуємо. Всі речі, твори чи люди, яких ми ховаємо, – вам добре відомі. Ну, майже всі...

Тепер уважно читайте ще раз завдання – згадайте знайоме зі школи «Мені так любо, любо стало, неначе в Бога...» – і шукайте, чому не кинули на певні асоціації і звернули на манівці під час розгадування.

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-1

Сьогодні ми заховали від вас цікаву рослину. Але вона не проста – веде до неї цілий асоціативний лабіринт.

Спробуйте знайти відповідь за такими підказками, пов'язаними з нею і знаменитим твором про неї: поцілунок; еко; маячня; «неначе сон»; Дажбог; Бог; «божий чоловік»; морський канат; «чортова дюжина»; «функція ДСНС»; 4; син тезки Гарбуза; заборона; розпач; сльози; «з журбою радість обнялась»; N; брезент; українська сорочка.

Що за рослина знаходиться у гранатобузі?

Як ви зрозуміли – це «плоскінь» («А дівчина при самій дорозі недалеко коло мене плоскінь вибирала, та й почула, що я плачу...» – за Шевченком) або «коноплі» – більш відоме всім.

Хто з наших учасників справився із завданням № 1 – ви дізнаєтеся вже на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза, де ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю (зайти на неї можна за цим QR-кодом):

А нам час оголошувати нове завдання. Лише перед тим нагадаю, що принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадає «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?»

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі.

За кожну правильну відповідь отримуєте по 1 очку. Хто здобуде найбільше балів протягом 10 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Весняний гранатобуз-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунку: здобутий 1 бал = 100 гривень!

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-6

Друзі, сьогодні ми заховали портрет дуже відомої людини в Україні.

А вивести на цей портрет вам допоможуть ці цифри:

23/ 28/ 6/ 15/ 19/ 2/ 17/ 18/ 18/ 11/ 15/ 18/ 19/ 19/ 19/ 19/ 2/ 18/ 22/ 21/ 1/ 1/ 1/ 2/ 7/ 7/ 7/ 7/ 9/ 18/ 19/ 19/ 3/ 3/ 17/ 24/ 24/ 7/ 9/ 16/ 16/ 33.

Чий портрет знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 17 травня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: **066 133 86 88**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паліяниця» (Валерій Залужний, Житомирщина)).

Примітних вам пошуків без повітряних тривог! ■

■ Усміхніться!

Зустрілись дві подруги:

– Як ти схудла! – вигукнула одна.

– Чоловік мені зраджує, я так страждаю, так страждаю!

– Так розлучись із ним.

– Не можу. Мені потрібно скинути ще три кілограми.

– Що ви можете сказати про кохання?

– Не знаю, я чоловікові не зраджувала.

Дружина до чоловіка:

– Знаєш, незабаром ти будеш татом!

Чоловік, важко опускаючись у крісло:

– Отже, вона тобі все-таки усе розповіла...

■ Знай наших!

Волинянка Анастасія Алпеева поборолася всіх у Європі!

У вирішальній сутичці українка поборолася дворазову чемпіонку світу з Туреччини

Петро ПАС

24-річна уродженка Іваничів Володимирського району Анастасія Алпеева (тренер Іван Палій) стала чемпіонкою Європи з вільної боротьби у ваговій категорії до 76 кілограмів. Першість пройшла в місті Тірана в Албанії.

У вирішальному поєдинку вона виграла з рахунком 6:0 шестиразову чемпіонку Європи, дворазову чемпіонку світу та призерку Олімпіади в Токіо Ясмін Адар із Туреччини.

Тепер Анастасія Алпеева – дворазова чемпіонка Європи серед дорослих. До речі, перше «доросле» зо-

Анастасіє, бажаємо тепер стати олімпійською чемпіонкою і чемпіонкою світу!

1 GOLD MEDAL
ANASTASIYA ALPEYEVA | WW 76 KG
SENIORS EUROPEAN CHAMPIONSHIPS

April 7-13, 2025 Slovakia Bratislava

■ На поворотах долі

Татова друга дружина

Вона з'явилася на нашому порозі одного дня – з повними руками цукерок і двома білими пуделями

Закі БЕНАМЕР

Мі з сестрою заціпеніли від жаху. У головах крутилися всі ті казки про злих мачух, якими нас лякали друзі. Ми навіть не подякували за гостинці. Але вона не образилася. Вона просто посміхнулася. І відтоді не переставала посміхатися ніколи.

Вона була вродливою. Батько відрекомендував її коротко:

– Це ваша нова мама.

Я був занадто малим, щоб збагнути, як ніяково їй було в ту мить. Наше мовчання стало її першим привітанням.

Вони розписалися, і вона майже одразу переїхала до нас. Наш дім тоді був оповитий густою тінню жалоби – темрявою, до якої ми вже встигли звикнути.

Першого ж ранку вона навстіж відчинила вікна, пускаючи сонце. А потім увімкнула музику. Я пам'ятаю обличчя сестри: воно було здивованим і майже болючим від того раптового світла. У її очах читалося цілковите нерозуміння.

Нова мачуха взялася до прибирання з такою ретельністю, що навіть королівський палац не був би чистішим. Вона заповнила полиці книжками. Коли вона зупинилася перед портретом нашої покійної мами у вітальні, я був певний: зараз вона його зніме. Але – ні. Вона лише обережно змахнула з нього пил і дбайливо вивирнула раму.

Того дня я її прийняв. І того

Коли вона зупинилася перед портретом нашої покійної мами у вітальні, я був певний: зараз вона його зніме. Але – ні.

дня, сам того не знаючи, я змінив свій життєвий курс.

Кухня стала її королівством. Вона годинами чаклувала над дивними, небаченими для нас стравами. Саме через них вона й підкорила серце батька. Згодом і сестра заговорила до неї. Крок за кроком лід недовіри танув.

За рік ми вже майже не згадували про хворобу, яка забрала маму. Але пам'ять про неї жила – вона була у тому портреті, що досі головував у вітальні.

Ми навчилися любити цю жінку. Ми ніколи не називали її «мамою», і вона ніколи цього не

вимагала. Вона просто заслужила нашу довіру. Вона була поруч у кожній біді, підтримувала після кожної шкоди, закривала собою від батьківської суровості.

Минали роки. Аж одного разу тато не повернувся з роботи...

Спочатку вона не хвилювалася. Але коли години почали стрімко минати, вона обдзвонила всіх колег, одного за одним.

Машину знайшли молоді туристи – вона зірвалася зі скелі. Смерть була миттєвою.

Це була друга велика втрата нашого дитинства. Перший урок життя: ніщо не вічне.

Після похорону ми з сестрою мовчки чекали, що нас віддадуть до інтернату. Але вона не пішла. Вона залишилася. Така ж спокійна, але, здавалося, ще сильніша.

Вона влаштувалася кухаркою в місцевий ресторан. Вона з усіх сил намагалася розрадити наше горе: вигадувала ігри, вмикала музику і танцювала – іноді сама, іноді з собаками. Ми спостерігали за нею, закрившись у своїй печалі. Але вона знала нас краще, ніж ми самі. Вона не здавалася. І з часом наші стіни рухнули.

«Не плачте за мною, – просила вона. – Смійтеся. Я більше люблю сміх.»

Одного сонячного ранку, після місяців жалоби, я захотів пограти надворі. Я запитав її, де мій м'яч. Вона простягнула його з неймовірно теплою посмішкою:

– Якщо не хочеш грати сам – я тут.

– Добре, – прошепотів я.

Я бив м'ячем об стіну, а потім покликав її. Вона прибігла миттєво, а за нею – її собаки. Вона сміялася, незграбно бігаючи за м'ячем. Потім вона приготувала мені обід. Її перекуси завжди були святком – яскравими, кольоровими, навіть коли грошей було обмаль. Вона завжди казала, що краса на столі важить не менше за саму їжу.

Того дня в мені народилося нове почуття. Можливо, це була любов. І я вже не боявся помилитися. Сестра теж помітила зміни в мені й почала дивитися на неї іншими очима. До кінця року ми обоє любили її безтямно. Хоча ніколи не казали цього вголос. Але вона знала. Вона була

тонкою, чуйною і справжньою. Вона все бачила – і любила нас ще дужче.

Коли я закінчив школу, я й не мріяв про університет. Але виявилось, що вона роками потай відкладала гроші. Вона сама записала мене на навчання. Я плакав від радості. Сестра теж вивчилася на медсестру.

У день свого від'їзду я відчув, що маю перед нею вічний борг. Вона не була нашою матір'ю. Вона могла піти одразу після смерті батька. Але вона лишилася. Вона стала тією мамою, про яку ми не сміли навіть мріяти.

Роки пролетіли. Я став адвокатом. Ми завжди трималися разом – вона, сестра і я. Через 33 роки після нашої зустрічі вона занедужала. Я покинув роботу, щоб бути ближче. Ми з сестрою чергували біля її ліжка. Лікарі не давали надії. Вона це знала. І все одно, знесилена, продовжувала посміхатися.

– Не плачте за мною, – просила вона. – Смійтеся. Я більше люблю сміх.

Вона пішла в понеділок, на самому початку літа. Вона не хотіла, щоб її ховали поруч із батьком.

– Те місце належить вашій мамі, – сказала вона.

Вона обрала затишний куточок під деревами. Ми часто провідуємо їх усіх трьох. На могилу мами приносимо червоні троянди – її улюблені. На татову – кладемо газетні вирізки з анекдотами, бо він це обожнював. А на могилу мачухи ми кладемо цукерки. Це була її воля.

Кажуть, другий шанс нічого не вартий. Але іноді в наше життя входить дивовижна людина і дарує таку глибоку любов, що вона не згасає ніколи. Навіть тоді, коли ця людина йде за небокрай. ■

■ Начистоту

Як «бабій» став «нудним домашнім котярою»

Мені 41 рік, і я ніколи не зраджував своїй дружині. Але не думайте, що я завжди був святым. До зустрічі з нею я не знав, що таке серйозні стосунки. Жив як вільний козак: сьогодні одна, завтра інша, у п'ятницю – побачення, у суботу – гуляння до ранку. Я нікому нічого не був винен, бо нікому нічого не обіцяв

Іван МАКОГІН, zytia.org

«Раніше я жив для себе. Тепер я живу для когось».

Працював я електриком, заробляв непогано. Після зміни – бари, дискотеки, іменини друзів. Траплялося, проводив ніч із жінкою, а наступного дня просто зникав із її горизонту. Не тому, що був підлою людиною, а тому, що не шукав нічого справжнього. Завжди казав: «Око-ви сімейного життя – то не для мене».

Все перевернулося в один день, коли я зустрів її. Це було в лікарні – вона там проходила практику медсестер. Мене викликали полагодити проводку. Вона попросила допомогти з розеткою, ми розговорилися. Слово за слово, запитав, як звати, вона усміхнулася, і наприкінці зміни я вже мав її номер. Написав їй того ж вечора. Але зна-

ете, не було того звичного самовпевненого флірту – я нервував, наче п'ятнадцятирічний пацан.

Наші перші зустрічі були простішими за борщ: гуляли в парку, їли морозиво, іноді забігали за батонком після роботи. Крок за кроком і я перестав помічати інших жінок. Не тому, що вона мені забороняла, а тому, що мені просто не хотілося витратити себе на когось іншого. Я відчув: ця жінка – не «чергова», вона – та сама.

Коли я запропонував їй бути разом, то сказав чесно: «Якщо ми це починаємо, то все має бути по-справжньому. Напівмі-

ри мені не потрібні». Вона подивилася мені прямо в очі й відповіла: «Я ні з ким не ділюся». А я сказав: «І я теж». З того дня я зрозумів, що вірність – це не просто перестати заглядатися на інших, це – тримати слово.

Весілля наше було скромним, без розкошів. Жили в орендованій кімнатці на позиченому ліжку з маленькою плиткою. Гарували з ранку до ночі: вона – у нічні зміни в лікарні, я – на підробітках. У нас не було сил на «пригоди на сторони». У нас були рахунки, втома і спільні мрії.

Але спокуси не забарилися. На роботі одна колега почала писати мені опів-

ночі. Прислала свої фото «випадково» і нашіптувала, що я заслуговую на краще, ніж втомлена дружина в розтягнутій футболці вдома. Одного разу вона чекала мене на парковці й запропонувала поїхати в мотель. Я просто сказав «ні». Сів у машину і поїхав додому.

Якось на вечерці у друзів захмеліла жіночка сіла поруч і почала гладити мою руку. Я просто встав, знайшов дружину, і ми пішли, навіть не попрощавшись. Краще я здавустися грубим, ніж переступлю межу, яку потім неможливо буде стерти.

Друзі іноді підколюють мене. Мовляв, раніше я був «живий», а тепер став «нудним домашнім котярою». І вони праві – я інший. Раніше я жив для себе. Тепер я живу для когось.

Нещодавно син запитав, чи були в мене інші жінки за той час, що я одружений. Я відповів: «Ні, синку».

Він здивувався, бо в більшості його друзів батьки розлучилися саме через зраду. Тоді я зрозумів: мій вибір тримає не тільки наш шлюб – він формує майбутнє моїх дітей.

Я був «бабієм», поки був вільним, бо не мав зобов'язань. Але в той день, коли я вирішив, що саме з нею хочу зустріти старість, я збагнув: вірність – це не клітка. Це – щоденний вибір вільної людини.

І я досі ні на секунду не пошкодував, що обираю її. ■

■ Зверніть увагу!

У Горохові з віконної пастки врятували kota

Цими днями близько 10.00 години продавчиня одного з магазинів міста вгледіла на підвіконні багатоквартирного будинку налякане пухнасте створіння

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Тварина застрягла в причиненому вікні настільки, що не змогла б вибратися самотужки з тієї пастки.

Як з'ясувалося, власника домашнього улюбленця та помешкання саме не було вдома, тому жінка зателефонувала працівникам відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції ГУНП України у Волинській області.

Правоохоронці швидко знайшли чоловіка. Здавалося б, випадок нічим не

особливий, проте все ж привертає увагу людяності! Чи ж усі потрапили б власний час на цей порятунок, кожен може запитати сам у себе?!

«Увага всім власникам котів!»

Ніколи не лишайте вікна у відкидному положенні, якщо вас нема вдома, а в помешканні є коті! Це – страшна смерть!

99% котів, які застрягли в такому вікні, – гинуть!

Через 20 хвилин настає повне порушення кровообігу, утворення тромбів в задній частині тулуба. В найкращому випадку тварина – повний інвалід з ампутованими кінцівками!

Це – страшна пекельна смерть!

Тому купуйте гребінці на вікна, щоб кіт не міг пролізти в той отвір», – означає на своїй сторінці у фейсбуці небайдужа громаддянка Олія Дуткіна. ■

Ніколи не лишайте вікна у відкидному положенні, якщо вас нема вдома, а в помешканні є коті!

■ Особливий випадок

Львівські хірурги видалили частину обох нирок 3-річній Єві і зберегли їхню функцію

У маленької лучанки діагностували двобічну нефробластому (пухлину Вільмса) – це рідкісна, високозлоякісна ембріональна пухлина, що вражає обидва органи

Олександра БАЛАНДЮХ

Фото: Центр дитячої медицини Львова.

Нехай Бог і Ангели в білих халатах – лікарі – подарують тобі здоров'я, Єво!

Хірурги Центру дитячої медицини провели надскладну операцію 3-річній дівчинці з Луцька – резекцію (часткове видалення) обох нирок. Аби врятувати маленьку пацієнтку їм довелося видалити дві третини однієї нирки та третину іншої, і при цьому зберегли їх функцію.

сном. Сімейний лікар одразу скерував дитину на УЗД, під час якого виявили пухлини обох нирок.

Новоутворення були значних розмірів, тож одномоментне хірургічне видалення було неможливим.

Онкологи в Луцьку розпочали протокольне

лікування, і після шести тижнів терапії з'явилася можливість виконати операцію. Тож рідні дівчинки звернулися до львівських спеціалістів Клініки спеціалізованої хірургії Центру.

«За результатами КТ до початку хіміотерапії нирки були значно збільшені: ліва займала майже третину черевної

порожнини, а пухлина у правій – близько половини самого органа. У подібних ситуаціях іноді йдеться навіть про повне видалення нирок. Але хіміотерапія дала дуже хороший результат, і ми змогли виконати двобічну

« Аби врятувати дитину, лікарі змушені були видалити дві третини однієї нирки та третину іншої. »

резекцію, рекомендовану сучасним протоколом, зберігши дитині нирки», – пояснив у коментарі захід.net пластичний та дитячий хірург Орест Лешневський.

Після операції дівчинка почувається добре, функція нирок збережена. Попереду ще завершення онкологічного лікування в Луцьку, яке має остаточно допомогти здолати хворобу. ■

■ Хата-читальня

Кого не варто запрошувати у свій дім, навіть якщо це родичі?

3 уроки від Харукі Муракамі

Лія ЛІС

Чи знайоме вам це відчуття: родич уже пішов, двері зачинилися, а вам чомусь погано? Замість затишку в кімнаті ніби залишилися критика, тривога й виснаження. Наче людина принесла із собою не тепло, а напругу.

Харукі Муракамі не пише посібників з етикету. Він не дає

прямих інструкцій, кого впускати в дім, а кого ні. Але його творчість пронизана важливою думкою: особистий простір потрібно берегти. Дім – це не просто адреса. Це місце, де ми відновлюємо сили, знімаємо маси, мовчимо без пояснень і повертаємося до себе.

І саме тому туди не варто запрошувати людей, які після

себе залишають внутрішній безлад.

1. Не запрошуйте тих, хто приходить лише критикувати.

Є люди, які помічають усе: не та їжа, не та робота, не так виховуєте дітей, не так живете, не так виглядаєте. Після них у домі стає не затишніше, а важче.

2. Не запрошуйте тих, хто приносить тривогу.

Якщо після кож-

ної зустрічі ви прокручуєте в голові розмову, відчуваєте провину, напругу або сором – це сигнал. Родинний зв'язок не має бути виправданням для емоційного виснаження.

3. Не запрошуйте тих, хто не поважає ваші межі.

Тих, хто приходить без попередження, втручається у ваші рішення, знецінює ваш вибір або поводить себе так, ніби має право керувати вашим життям.

Навіть якщо це родичі. Бо близькість

– це не лише кров. Близькість – це повага, тепло й відчуття безпеки.

Ваш дім має бути місцем, де душа відпочиває, а не полем, на якому ви щоразу змушені захищатися. Запрошуйте тих, після кого хочеться дихати глибше.

Тих, хто приносить спокій, а не хаос.

Тих, хто бачить у вас людину, а не об'єкт для критики.

Берегти свій простір – це не грубість і не егоїзм. Це тиха форма любові до себе. ■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 11 – 17 травня

ОВЕН
(21.03 – 20.04)

Тиждень підштовхне вас до рішень, які давно «висіли в повітрі». Не тягніть – самі не вирішаться. У коханні – менше гордості, більше простих слів. І якщо вам цього тижня наливатиме каву жінка (або чоловік) у вишиванці – погоджуйтеся, але обережно: це може бути початок історії, яку потім доведеться пояснювати друзям. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – понеділок.

ТЕЛЕЦЬ
(21.04 – 21.05)

Гроші люблять рахунок, а ви цього тижня – чесні із собою. У стосунках – стабільність, але не перетворюйте її на «і так зійде». І не беріть ще одну «дуже потрібну річ» – у вас уже є три такі самі. І не відповідайте на дзвінки після дев'ятої – там або кредит, або хтось згадає про вас не просто так. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ
(22.05 – 21.06)

Ідей багато – виберіть хоча б одну і доведіть до кінця. У коханні – легкість, якщо не почнете аналізувати кожне слово. І якщо вам цього тижня захочеться написати комусь «привіт, як ти?» – подумайте, чи готові до відповіді. Особливо після опівночі – там відповідають зовсім інші люди. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – субота.

РАК
(22.06 – 22.07)

Тиждень про внутрішній баланс і турботу про себе. У стосунках – слухати важливіше, ніж переконувати. І не беріть на себе більше, ніж можете витягнути. І якщо раптом захочеться «на хвилинку» в соцмережі – зорі вже бачили, як це закінчується о другій ночі. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

ЛЕВ
(23.07 – 21.08)

Ви в центрі уваги – навіть коли мовчите. Використайте це розумно. У коханні – щирість без «спецефектів». І якщо вам аплодують – перевірте, чи це за вас, а не за того, хто стоїть позаду. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА
(22.08 – 23.09)

Плани хороші, але життя внесе свої правки – не панікуйте. У стосунках – більше тепла, менше аналізу. І не намагайтеся виправити всіх навколо – це не ваш тижневий план. А якщо вже дуже хочеться порядку

– почніть із холодильника, там правда. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ТЕРЕЗИ
(24.09 – 23.10)

Баланс трохи хитнеться, але ви впораєтесь. У коханні – приємні моменти, якщо не почнете все ускладнювати. І не відповідайте «як скажеш» – цього разу краще мати свою думку. Навіть якщо вона комусь не сподобається. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

СКОРПІОН
(24.10 – 22.11)

Інтуїція працює чітко – не ігноруйте її. У стосунках – чесність без зайвих перевірок. І не повертайтеся до старих історій – там максимум ностальгії і мінімум сенсу. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

СТРІЛЕЦЬ
(23.11 – 21.12)

Тиждень про рух і нові можливості. Не обов'язково великі – головне, що вперед. У коханні – гумор врятує навіть складні розмови. І не погоджуйтеся на «давай швидко щось придумаємо» – швидко там не буде. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

КОЗОРІГ
(22.12 – 20.01)

Робота потребує фокусу – не розпоршуйтеся. У фінансах – обережність і холодна голова. У стосунках – стабільність, якщо не почнете «виховувати» партнера. І не відкладайте розмову, яку вже тиждень прокручуєте в голові – вона сама не розсмокчеться. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

ВОДОЛІЙ
(21.01 – 18.02)

Зміни вже поруч – не опирайтеся їм. У любові – щось нове або несподіване. І не відповідайте одразу на всі повідомлення – хай трохи повисять, інтрига теж працює. Але не всі одразу – щоб не втратити сюжет. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

РИБИ
(19.02 – 20.03)

Інтуїція веде правильно, навіть якщо логіка «бурчить». У стосунках – увага до дрібниць зробить більше, ніж гучні слова. Дайте собі відпочинок – це необхідно. І якщо тягне написати комусь о першій ночі – напишіть краще список справ на завтра. Це вам точно посприє. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – четвер. ■

■ Судоку

ЗАПОВНИТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

9	5	3	2			4	7
			7	3	8	2	5
8	7		5	9			3
		8	3	5			6
3	6	9					
5	4		6			2	3
		1	5	7	4		2
7	3	5	9	8	2		6
				3			7

7	8	3	6	2	4	1	9	5
9	5	1	7	3	8	6	2	4
2	4	6	5	9	1	3	7	8
5	6	4	8	1	2	7	3	9
1	7	8	9	5	3	2	4	6
3	9	2	4	7	6	5	8	1
8	2	5	1	4	7	9	6	3
6	1	7	3	8	9	4	5	2
4	3	9	2	6	5	8	1	7

Відповіді на судоку за 29 квітня.

До переліку нематеріальної культурної спадщини Волині офіційно внесли ще два елементи (тепер їх у списку 54): «Традиція випікання калити, що побутує у Перемиській області» – обрядово-кулінарна практика, пов'язана з відзначенням Андріївських вечорниць; «Традиція приготування Берестецького ляку» – локальна кулінарна традиція, що зберігається у родинному середовищі та передається від покоління до покоління.

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної. Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за яку здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:

78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер
ВДОВИЧЕНКО
Тамара Федорівна

Політики
УЛІЦЬКИЙ
Василь Михайлович

Інформації
ВЛАШИНЕЦЬ
Леся Степанівна

Інтернет-новин
НЕКОЗІ Наталя Валеріївна

Передплати і розповсюдження
КОСІНЦЬКА Ольга Олександрівна

Спеціальні кореспонденти
ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
ІВАНЮК Раїса Іванівна

Літературний редактор
ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 K5
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друж офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02497,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 8060.
Замовлення № 700.

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «*» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Люди і храми

А після служби отець Роман роздаровує прихожанкам... квіти!

Закінчення. Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Жіночі серця від народження сповнені самовідданою любов'ю, жертвистістю, надією, вірою. Жінки особливою своєю духовністю, саме тому, вочевидь, у церквах їх зазвичай набагато більше, як чоловіків! Щоб жінку пошанувати – треба завжди їй квіти дарувати! – каже отець Роман.

Священнослужитель вважає, що День жінок-мироносиць – це саме той не світський, а церковний день, в який важливо засвідчувати нинішнім та майбутнім берегиням своїх сімей, родин та України особливу повагу. Задля цього провісною є історія православної свята.

Жінки-мироносиці Марія Магдалина, Марія Клеопова, Соломія, Йоанна та інші послідовниці Ісуса Христа не злякалися Його страти, а стояли біля Хреста. Вони не побоялися ні переслідування старійшин, ні варті, яка охороняла гріб Спасителя, інших небезпек і прийшли до Гробу Господнього з пахучим миром, щоб помазати тіло Божого Сина. За їхню вірність вони першими побачили Воскреслого.

Гарний почин отця Романа Янівця дарувати петунії розцвітає в горохівській святині вже три роки поспіль і, звісно, приправ своєю ширістю до душі і найменшим, і найстаршим парафіянкам. До слова, священник величає вагомим внесок кожної з них у найголовнішу для всіх спільну справу – закінчення війни. За його словами, минулоріч на адресні замовлення військовослужбовців усіх фронтів Свято-Миколаївський храм офірував 53 тисячі гривень. Збір коштів триває на всіх богослужіннях, а зібрану суму віддають безпосередньо воїну, якому потрібна амуніція чи інша вартісна річ, здатна вберегти життя від смерті.

...Неймовірно зворушливо було бачити, як із подвір'я храму жінки та дівчата йшли додому,

Подаровані в благодатну хвилину тендітні петунії швидко розростуться великими букетами для горохівських господинь.

Фото з архіву Свято-Миколаївського храму м. Горохівця

«Священнослужитель вважає, що День жінок-мироносиць – це саме той не світський, а церковний день, в який важливо засвідчувати нинішнім та майбутнім берегиням своїх сімей, родин та України особливу повагу.»

милючись серед негоди та війни різнокольоровими пелюстками. Петунії, які ще називають королевами літа, дуже швидко розростуться і прикрасатимуть домівок та квітники горохівських господинь аж до перших зимових холодів. Квіти знаково промовлятимуть своїм цвітом: навіть серед найбільшої біди у душах українців не перестають квітнути почуття гідності, доброзичливості, взаємоповаги!

До слова, в 2027-му році Свято-Миколаївська церква в Горохові відзначатиме своє 25-річчя, а її будівничому та своєму духовному наставнику отцю Роману Янівцю миряни дякуватимуть за мудрість та духовну щедрість з нагоди його 35-річчя служіння Богові та людям у древньому Горохові. Дасть Всевишній, ці гарні події відбудуться вже в мирній Україні, вільній від ненависного московського нашествия. ■

Читайте неймовірні історії в іншому нашому виданні – місячнику «Так ніхто не кохав»

- ♥ Ольга знайшла доньку через 50 років.
- ♥ Після загибелі чоловіка-Героя мама двох дітей стала військовослужбовцем.
- ♥ Бути не незайманою до шлюбу в наш час – це... гріх?
- ♥ Коханий спочатку приснився їй у сні.
- ♥ Чому я обходжу будинок матері десятою дорогою.

Номер за 6 травня – вже у продажу. Запитуйте в листонош або точках продажу газет. А ще краще – передплатіть!

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» – 60 779.

Прогноз погоди на Волині з 7 по 14 травня

Четвер 07 травня	П'ятниця 08 травня	Субота 09 травня	Неділя 10 травня	Понеділок 11 травня	Вівторок 12 травня	Середа 13 травня	Четвер 14 травня
МІН. +15°	МІН. +14°	МІН. +10°	МІН. +8°	МІН. +8°	МІН. +12°	МІН. +12°	МІН. +10°
МАКС. +25°	МАКС. +21°	МАКС. +15°	МАКС. +20°	МАКС. +22°	МАКС. +23°	МАКС. +21°	МАКС. +21°

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ ПИШИТЬ 6 травня 2026 **ВОЛИНСЬКИЙ** ціна договірна

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Ольга знайшла доньку через 50 років

Після загибелі чоловіка-Героя мама двох дітей стала військовослужбовцем

МАТУШКА ЄВРОСІНІЯ

Чому українці дітей знаходять у капусті?

ДОПОМАГАЄ ПІСЛЯЦІННО

Золоті слова

Фото: uk.wikipedia.org

«Хто не любить, той не пізнав Бога»

(Апостол Іван БОГОСЛОВ (близько 6 року н. е. – 100–101 року н. е.), якого називають «Апостолом любові», є автором одного з Євангелій, трьох Послань та Книги Одкровення (Апокаліпсиса). Єдиний з апостолів, хто помер власною природною смертю, попри численні спроби його стратити (наприклад, переказ про котел із киплячою оливою, з якого він вийшов неушкодженим).

Апостол Іван Євангеліст. Пітер Пауль Рубенс, Національний музей Прадо (1610-1612).

2026 ТРАВЕНЬ

Антоніда, Давид, Іван, Йосип, Сидір, Стефан, Акакій, Неоніла, Пахом, Тадей.

7 Четвер

7.05.1887 року американець Томас Стівенс завершив першу навколосвітню подорож на велосипеді. Він проїхав 13500 миль і був у дорозі більше трьох років.

☀ схід – 01:53, захід – 09:07. Спадаючий опуклий місяць. 20-й день.
☀ схід – 05:42, захід – 20:48. Тривалість дня – 15:06. Тривалість ночі – 08:54.

8 П'ятниця

1939 1945 **пам'ятасмо перемагаємо**
День пам'яті та примирення. День пам'яті та перемоги над нацизмом. Апостола Івана Богослова.

☀ схід – 02:23, захід – 10:18. Спадаючий опуклий місяць. 21-й день.
☀ схід – 05:40, захід – 20:50. Тривалість дня – 15:10. Тривалість ночі – 08:50.

9 Субота

Гаврило, Гордій, Микола, Йосип, Ісай, Килина, Еразм, Онисим, Пров, Філат, Христофор.

День Європи. Всесвітній день мігруючих птахів.

☀ схід – 02:46, захід – 11:33. Спадаючий опуклий місяць. 22-й день.
☀ схід – 05:39, захід – 20:51. Тривалість дня – 15:12. Тривалість ночі – 08:48.

10 Неділя

Василь, Ісидора, Онисим, Семен, Симон, Таїсія, Купріян, Лаврентій.

День матері в Україні.

☀ схід – 03:03, захід – 12:49. Остання чверть. 23-й день.
☀ схід – 05:37, захід – 20:53. Тривалість дня – 15:16. Тривалість ночі – 08:44.

11 Понеділок

Давид, Йосип, Кирило, Костянтин, Мефодій, Мокій, Никодим, Ростислав, Софрон.

11.05.1944 року вийшла постанова Державного комітету оборони за підписом Сталіна про виселення всіх кримських татар із Криму.

☀ схід – 03:18, захід – 14:05. Спадаючий півмісяць. 24-й день.
☀ схід – 05:36, захід – 20:54. Тривалість дня – 15:18. Тривалість ночі – 08:42.

12 Вівторок

Герман, Денис, Іван, Пилип, Панкрат, Федір, Гермоген, Єфіфан.

12.05.996 року в Києві освячена перша в Русі кам'яна церква Десятинна (за Літописом руським).

☀ схід – 03:31, захід – 15:23. Спадаючий півмісяць. 25-й день.
☀ схід – 05:34, захід – 20:56. Тривалість дня – 15:22. Тривалість ночі – 08:38.

13 Середа

Георгій, Ірина, Ярина, Єгор, Макар, Олександр, Орина, Юрій, Гликерія, Юхим.

13.05.1927 року створене Київське спортивне товариство «Динамо».

☀ схід – 03:44, захід – 16:44. Спадаючий півмісяць. 26-й день.
☀ схід – 05:33, захід – 20:57. Тривалість дня – 15:24. Тривалість ночі – 08:36.

МАГНІТНІ БУРІ У ТРАВНІ

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

☹ Слабкі: 16, 18, 23, 30.
☹ Середні: 10, 11, 14, 17, 20, 27, 29.
☹ Сильні: 12, 13, 21, 22, 28.

З легкої руки доктора економічних наук із Луцька Василя Анатолійовича Голяна черговими переможцями акції серед передплатників газети «Волинь» і володарями 1000 гривень став мешканець села Туричани Ковельського району Микола Гороцюк. Вітаємо переможця і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам! Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області.** Наш передплатний індекс: 30 000.

Місячний і сонячний календарі склад Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».